

Adventes Vēstis

2024
DECEMBRIS
347

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Cilvēces cerība

Laika nav daudz

Jauniešiem:
Pilnveidot draudzību
ar Dievu

Bērniem un pusaudžiem:

Sinepju graudiņš

Saturs:

- 04** PIEMIŅA
**Gaišumā aizvadīta dzīve:
Pēteri Galiņu pieminot**
- 07** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Dievs, gudrība, cilvēki
- 08** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Laika nav daudz
- 10** TĒMA
Cilvēces cerība
- 12** PATEICĪBAS/ LŪGŠANAS
**Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš
uzklausi manas lūgšanas balsi!**
- 15** PA ELENAS VAITAS DARBU
LAPPUSĒM
Kristus pazemošanās
- 16** DZEJA
- 18** BĪBELES TULKOJUMS/ ERNSTS
GLIKS
**Glika Bībeles tulkojuma valoda un
tās attīstība**
- 20** VESELĪBA
**Apmainīt raizes pret Dieva
piedāvāto mieru**
- 22** JAUNIEŠIEM
Pilnveidot draudzību ar Dievu
- 25** BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Sinepju graudiņš

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS,
Vineta KRAULIŅA, Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti decembrī, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Ar ko jums saistās gada nogale? Ar pārdomām par aizvadīto gadu? Ar cerīgu skatu nākotnē? Ar nožēlu par to, kas nav izdevies, vai prieku par to, kas sekmējies? Varbūt ir mazliet no visa kā, jo tāda nu reiz ir mūsu dzīve – kādu brīdi ceļš skaisti vijas kalnup un saule spīd katru dienu, bet tad piepeši viss sagriežas un savērpjas un debesīs savelkas vismelnākie mākoņi.

Gudrais Salamans par dzīvi uz šīs zemes reiz izteica patiesus un reizē skumjus vārdus: “Saulē uzlec, un saule noriet un steidzas atpakaļ uz to pašu vietu, no kurienes tā atkal no jauna uzlec. Vējš iet uz dienvidiem un griežas pret ziemeļiem; nepārtraukti visapkārt grieždamies un pūzdams, tas aptiek apkārt un nonāk atpakaļ savā vecajā vietā. Visas upes ietek jūrā, un tomēr jūra nekļūst pilnāka; bet pa to pašu vietu, pa kuru upes tek, tās tek arvien joprojām. Visās vietās ir tik daudz grūtumu, ka neviens cilvēks to nevar izteikt; acis ir par vāju, lai visu to saredzētu, un ausis, lai visu to sadzirdētu. Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules.” (Sal. māc. 1:5–9)

Sava veida nemainība sniedz mierinājumu, tomēr nevar noliegt, ka šajos pantos pamanāma zināma nolemtība. Tā ir, ja vien... nepaceļam acis uz augšu. Jā, mākoņi savelkas, bet virs tiem vienmēr spīd saule! Jā, ceļi mēdz aizvēties lejup, bet arī ielejās ir savs skaistums un sava svētīga mācība! Svarīgi ir apzināties, kāds tad galu galā ir mūsu mērķis, vai arī mēs katrs dzenamies pretim “goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū” (skat. Fil. 3:14).

Šajā, gada noslēdzošajā, numurā mūsu redakcija ir no sirds centusies stiprināt un iepriecināt ikvienu žurnāla lasītāju. Ceram, ka to pamanīsiet gan tēmas rakstā “Cilvēces cerība”, gan Jauniešu lappusītes rakstā “Pilnveidot draudzību ar Dievu”, gan Veselības sadaļas rakstā “Apmainīt raizes pret Dieva piedāvāto mieru”, gan skaistajā svētku noskaņas dzejā, gan lūgšanu spēku apliecinošajās liecībās no visām Latvijas malām.

“Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība, un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2. Kor. 13:13)
Lai tā ir jūsu sirdī, jūsu namā, pie jūsu mīļajiem! Lai tā pavada jūs darbā un kalpošanā, attiecībās ar līdzcilvēkiem un vienatnes klusajos brīžos! Lai jūsu sirds pildās ar pateicību un lai ik dienu jaunajā gadā jums izdodas pamanīt visa skaistā un labā Autoru, kurš ir jums līdzās, rūpējas par jums un vēlas jūs iepriecināt!

Laimīgu Dievā jums visiem jauno – 2025. – Kunga žēlastības gadu! Mēs esam vēl par 366 dienām tuvāk Mājām!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Kad gads tuvojas izskaņai un svētku gaismas sāk spīdēt mūsu pilsētās un mājās, gribas apstāties un pārdomāt. Šis laiks mums atgādina, ka patiesā cerība nav meklējama materiālās bagātībās vai sasniegumos, bet gan Jēzus piedzimšanas vēstī – apsolījumā par Gaismu, kas spēj izgaismot ikkatru cilvēka dzīvi.

Tomēr mūsdienu dzīves rutīna nereti aizmiglo mūsu skatam šo cerības gaismu. Sociālo tīklu spiediens, uzbāzīgās izpārdošanas akcijas, nebeidzami pienākumi un vēlme visu paveikt līdz gada beigām liek mums dzīvot izsīkuma režīmā, kurā pietrūkst klusuma, miera un tuvības ar Dievu. Gada nogale, kas būtu jāvēlti pārdomām, pateicībai un attiecību stiprināšanai ar Jēzu, pārvēršas par skrējieni. Vai mēs spējam apturēt šo steigu un ieraudzīt Dieva vienkāršo, pazemīgo aicinājumu?

“Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” (Mateja 1:23)

Glābēja dzimšana, kas notika klusumā, vienkāršībā un mūsdienu prātam neaptveramā pazemībā, ir kā dzīvs atgādinājums – Dievs

ļoti vēlas būt kopā ar mums nevis mūsu sasniegumu spožumā, bet ikdienas pazemībā. Viņa klātbūtnei mēs varam sajūst tad, kad apstājamies, lūdzam un uzticam Viņam savu sirdi.

Aizvadītais gads adventistu draudzei Latvijā ir bijis bagāts ar Dieva svētībām un piedzīvojumiem kopā ar ticības brāļiem un māsām. Latvijas draudžu savienības kalpošanas nodaļu komandas dedzīgi strādājušas un, realizējot plānus, piedzīvojušas bagātīgu Dieva klātbūtni un brīnumus. Palīdzības organizācija ADRA Latvija ir atsākusi savu kalpošanu jaunā kvalitātē, sniedzot praktisku palīdzību tiem, kam tā visvairāk nepieciešama. Daudzās draudzēs piedzīvotas kristības, kad cilvēki ir izvēlējušies nodot savu dzīvi Kristum. Rikoti dažādi semināri, konferences un dievkalpojumi, kuros to dalībnieki guva stiprinājumu ticībai un saņēma praktiskus padomus. Šis svētības mums atgādina par Dieva nemainīgo uzticamību, vadību un žēlastību, kas pavadījusi mūs ikvienā solī. Esam par to ļoti pateicīgi!

Vārdi, kurus mums atgādina evaņģēlijs, ir mūžīgs aicinājums pieņemt Dieva mīlestību un dzīvot cerībā, ko dāvā Viņš: **“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3:16)**

Šis gada noslēgums ir iespēja pārdomāt Dieva vadību un gatavoties jaunajam gadam. Lai mūsu lēmumi un darbi atspoguļotu Kristus mācību, Viņa raksturu un Dieva plānu mūsu dzīvē! Lai jaunais gads būtu piepildīts ar ticību un cerību – ne tikai mūsu sirdi, bet arī attiecībās ar līdzcilvekiem! Lai Jēzus Kristus gaisma apgaismo dzīves ceļu un lai jaunais 2025. gads nes Viņa svētību, mieru un mīlestību!

Imants Ģipslis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents/ bīskaps

GAIŠUMĀ AIZVADĪTA DZĪVE: PĒTERI GALIŅU PIEMINOT

Pēteris Galiņš piedzima 1947. gada 29. augustā Vecpiebalgā kā trešais bērns saviem vecākiem Pēterim Arvīdam Galiņam un Alīdai Galiņai.

Tēvs Arvīds bija dārznieks. Kara laikā viņš no Pļaviņām pārcēlās uz Piebalgu un tur iepazinās ar kaimiņos dzīvojošo Antonu Glāzeru, kurš Arvīda liecību iespaidā 1949. gadā kristījās. Antona Glāzera dēls Ārijs Glāzers vēlāk kļuva par adventistu mācītāju.

Pētera brālis un māsa nomira vēl mazi, un vecākiem palika tikai viens dēls – Pēteris.

Pēc kāda laika Arvīds Galiņš ar dzīvesbiedri Alīdu pārcēlās atpakaļ uz Pļaviņām, precizāk, uz Sēlpils pusi, kur Arvīda vecākiem otrpus Daugavai piederēja mājīpašums “Rozītes”. Ap šīm mājām bija plašs augļu koku dārzs. Pēteris uzauga ļoti skaistā vietā.

Ģimene vispirms piederēja Pļaviņu draudzei, kur Arvīds bijis gan draudzes vecākais, gan sabatskolas skolotājs. Kad Pļaviņu draudzi likvidēja, Arvīds ar Alīdu piederēja Jēkabpils draudzei.

Pētera jaunības gados uz viņa dzimšanas dienu pie Galiņiem regulāri pulcējās Jēkabpils draudze, tika rīkoti īpaši svētki ar cienastiem un dziesmām. Tā tolaik bija viena no lielākajām Jēkabpils draudzes aktivitātēm.

Pēteris izmācījās par elektriķi un telefonistu. Darba gaitās bieži vien nācās kāpt stabos un labot vadus, veidot jaunus pieslēgumus. Pēteris strādāja gan telefoncentrālēs, gan pie sakarniekiem, gan arī pie elektriķiem. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas strādājis vairākās darba vietās gan Pļaviņās, gan Rīgā. Bijis *Lattelekom* darbinieks.

Viens no Pētera Galiņa darba

devējiem bija Leonīds Driķis, ar kuru kopā elektromontāžas uzņēmumā Pēteris uzstādīja visdažādākās apakšstacijas un iekārtas, pārtina ne vienu vien vadu kilometru un pārnēsāja ne vienu vien kilogramu stiepli.

Pētera pēdējā darba vieta bija Pļaviņu bibliotēka.

Dzīves nogali Pēteris kopā ar dzīvesbiedri Antru pavadīja Pļaviņās. “Rozītes” nācās pamest, jo bija grūti no tām izbraukāt uz darbu. Šīs vecās tēva mājas pamazām izjaukuši līdzās esošā bērnu nama audzēkņi. Taču lielais ābeļdārzs tur atrodas joprojām.

Pēteris pēc rakstura vienmēr bija dzīvespriecīgs, nekad nesūdzējās par grūtībām, bet ar lielu optimismu paļāvās uz to labāko ar Dieva palīdzību. Pēteris prata būt interesants sarunbiedrs, daloties atmiņās par sendienu notikumiem – gan paša piedzīvoto, gan ar citiem draudzes locekļiem notikušo.

Valāsprieks un profesija Pēterim bija saplūduši kopā. Viņš pratis remontēt sadzīves tehniku, un viņam prieku sagādāja tas, ka viņa salabotais darbojas. Pratis viegli atrast kopīgu valodu ar dažādiem cilvēkiem, uzturējis sirsnīgas attiecības ar kaimiņiem, par ko bijis cienīts un mīlēts. Pēc dabas Pēteris aizvien bija izpalīdzīgs un līdzjūtīgs.

Pētera iztrūkumu nu jūt daudzi, kas bijuši ar viņu pazīstami. Tiešām, tāda rakstura cilvēku nav daudz. Dzīli ticīgs, kristīgs un dievbijīgs cilvēks, adventistu draudzes loceklis ceturtajā paaudzē (abi vecāki, vecvecāki un vecāsmātes mamma bija adventisti).

Pēc grūtas slimības aizgājis dusēt ar cerību līdz augšamcelšanās rītam.

Andris Pešelis

Atmiņas par optimistu Pēteri Galiņu

Ar Pēteri iepazinās pirms 60 gadiem, tajā tālajā 1964. gadā, kad manu tēvu, sludinātāju Herbertu Driķi, nosūtīja darbā uz Jēkabpils draudzi.

Pēc Rūjienas “tuksneša” draudzes, kur nebija it neviena jaunieša, šeit pārsteidza daudzie bērni un jaunieši, kopā gandrīz 25. Āriņu bērni vien bija septiņi – Vija, Viktors, Andrejs, Ausma, Gunta, Skaidrīte, Ilzīte. Tad bija arī Ināra un Armands, Rute un Juris, Oskars un Jānis, Viktors un Elvīra, un Ēriks, Guna, Viviana, Vera un Daniels, Larisa ar māsu un citi. Beidzot arī īpašais Pēteris.

Jēkabpīliešiem bija tradīcija sabraukt Galiņu lauku mājās “Rozītēs” un svinēt Pētera dzimšanas dienu pēdējā augusta sabatā. Visi, visi, kas bija dievnamā, tika aicināti uz bumbieru svētkiem. Tie bija īpaši saldās šķirnes.

Pēteris Pļaviņš pie Daugavas

“Rozītēs” varēja nokļūt pa zemes ceļu Sēlijas pusē vai no Pļaviņām, ceļoties ar laivu pāri Daugavai. Atceros reizi, kad Pēterim palika 17 gadi. Dabas bērns. Varētu domāt, ka kautrīgs un kluss, bet nē. Pamazām iepazīnu viņa talantu siku ikdienas notikumu padarīt par krāsainu, sulīgu, humora pilnu stāstu. Ar viņu bija jautri. Liekas, kur bija Pēteris, tur vienmēr notika it kā kas īpašs, un to viņš labprāt mums līdzdalīja. Varbūt mēs vienkārši savā dzīvē to nesaskatījām. Smieklu netrūka...

Mēs, viņa draugi, bijām norūpējušies, lai Pēteris nepalik viens. Gadi gāja. Uz augusta saietiem aizvien ieradās kādas meitenes, kas gribēja ar viņu iepazīties. Bet neviena viņam nebija pa prātam.

Pēterim jau 45. Pēkšņi, kad visas cerības jau bija zudušas, mūsu Daugavas laivinieks un “stabu ērglis” – telefonmontieris paziņo, ka būs kāzas ar Antru! Pats atradis? Dievs bija sarūpējis! Varat iedomāties, cik kāzas bija lustīgas! Ko vērtā ir kaut vai šī viena Pētera atbilde kāzās uz jautājumu: “Kas ir medusmēnesis?” Uz to Pēteris atbildēja: “Tas ir tad, kad no bitēm izņem spaini medus un veselu mēnesi to ēdu!”

Bet Dieva lietās, draudzes pienākumos viņš bija nopietns un uzticams. Daudzi nāca un gāja, bet Pēteris kā nelokāma bāka pastāvēja visos vējos un vētrās, stiprs ticībā, nešaubīgs, godīgs, sirdsskaidrs.

Sirdsskaidrie Dievu redzēs!

Maija Žube

Man Pēteris Galiņš asociējas ar vārdu “miers”. Visi, kas atcerēsies Pēteri Galiņu, atcerēsies par dzīvu cerību un mierpilnu uzticēšanos Dievam, jo Pēteris savā personības būtībā vienmēr ir vēlējies sniegt dzīvesprieku un mieru cilvēkiem – gan draudzē esošajiem, gan citiem.

Satiekot Pēteri pirmo reizi, jau tad sapratu, cik ļoti viņš lepojas ar savu draudzi. Viņš mierīgi, bet ar aizrautību stāstīja par laiku, kad pats bija pievienojies draudzei. Ar prieku viņš runāja par iedvesmojošiem un ticību stiprinošiem notikumiem gan savā personīgajā, gan draudzes dzīvē.

Sarunājoties Pēteris vienmēr pajautāja, kā sarunu biedrs jūtas un

vai viss ir labi ar veselību. Ar Pēteri sarunas bija vieglas un mierīgas. Viņš bija ieinteresēts cilvēkos. Pēteris ar visiem cilvēkiem ir vēlējies dzīvot mierā, jo pēc miera ar Dievu viņš tiecās dvēselē.

*Inta Jākobsons,
Jēkabpils draudzes mācītāja*

Mūsu iepazīšanās ar Pēteri iesākās 1964. gadā Jēkabpilī, SDA draudzē. Sastapu draudzē daudz jauniešu, arī Armandu, Juri no Ogres un Pēteri. Esmu par Pēteri četras dienas vecāks. Mums visiem izveidojās draudzīgas attiecības. Pēteris tajā laikā dzīvoja laukos, Jēkabpils rajona, Sēlpils pagasta “Rozītēs”. Saimniecībā bija liels ābeļu un bumbieru dārzs, trīs govīs kūti, putni un mājdzīvnieki. Šeit bija ilggadēja tradīcija: katru rudenī pēc augusta pēdējā Sabata sapulces visi brauca uz “Rozītēm” svinēt Pētera jubileju un piedalīties dažādās programmās un jautrās aktivitātēs, “Jauniešu tračos”.

Pēterim bija siltas attiecības ar tēvu un māti, viņš bija ļoti paklausīgs vecākiem, lieliski kontaktējās ar jauniešiem. Uz dievkalpojumiem Jēkabpilī neatkarīgi no laika apstākļiem Pēteris brauca ar mopēdu. Aktīvi piedalījās draudzes dzīvē. Ilgus gadus viņš bija draudzes vecākais, atbalstīja vietējos seminārus un kristības draudzē. Ar Pēteri un Juri mācījāmies Pļaviņās, vakarskolas nodaļā, vidusskolā. Pēc mācībām reizēm palikām Daugavas malā “Avenu” mājās. Tur piedzīvojām “Jaunības tračus”.

Pēteris strādāja par sakaru montieri, elektriķi. Viņam patika elektrotehnika un radiotehnika. Viņš remontēja radioaparātus un magnetofonus, nereti gadījās arī kādi dramatiski piedzīvojumi un eksperimenti.

Pēteris bija optimists savā darbā, ar labu raksturu, viņu nevarēja izprovocēt uz asumiem, ar humora izjūtu, bagāts izteicieniem un nostāstiem. Ar pozitīvu izpratni par Bībeli un notikumiem draudzē. Draudzē Pēteris satika Antru, kura kļuva par kristieti un viņa sievu.

Īsā laikā mūžībā aizgāja Pētera tante un tētis. Antra piedalījās tantes izvadīšanā kā saimniece. Antrai iepatikās Pēteris, un Pēterim – Antra. Pēteris paguva aprecēties 45 gados un nodzīvot 32 gadus laulībā ar Antru.

Kad Pēterim bija 56 gadi, ģimene pārcēlās uz dzīvi Pļaviņās. Pēteris kļuva par mājas vecākās palīgu. Saticīgs, draudzīgs, izpalīdzīgs – tā viņu vērtē kaimiņi. Tika nomainīts mājas jumts, ierīkota kanalizācija un ūdens vads, sakārtots pagalmis, uzbūvēts jauns šķūnis, izveidota laistīšanas sistēma dārziņiem – tie visi ir padarītie darbi, kuros piedalījās Pēteris.

Lai gan par veselību Pēteris nesūdzējās, nebija no tiem, kas “ņaud un sūdzas”, pēdējā dzīvības gadā viņš pēkšņi saslima un nonāca slimnīcā. Visā ārstēšanās laikā Pēteris ļoti palāvās uz Dievu. Pēdējā dzīvības dienā, sastopoties ar draugu Armandu, viņš teica: “Nejūtos labi!” Slimība viņu bija nogurdinājusi.

Pēteris un Antra uz mīlētāju tiltiņa Alūksnē

Tās dienas naktī Pēteris aizmiga nāves miegā.

Izvadot Pēteri uz kapu kalniņu, bija daudz pavadītāju. No mūsu iepazīšanās ar Pēteri ir pagājuši sešdesmit gadi. Bijām kopā jaunībā, dzīves briedumā, un nu pavadījām Pēteri pēdējā gaitā ar cerību, ka visi, sastopot Jēzu Kristu, tiksimies Jaunajā Zemē!

Mācītājs Andrejs Āriņš

Pēteris nesa sev līdzīgai gaišumu. To vienmēr no viņa jūta. Mēs vienmēr pat gaidījām, kad viņš atnāks ar to savu īpašo humora dzirksti un stāstiem. Nekad neatceros viņu nomāktu vai nopiestu.

*Ramona Kristvalde,
Pļaviņu bibliotēkas darbiniece*

Atceroties Pēteri Galiņu, kuru satiku un iepazīnu Jēkabpils draudzē, varu teikt, ka man par viņu ir vislabākās atmiņas kā par ļoti sirsnīgu, jūtīgu, atsaucīgu un dziļi dievbijīgu cilvēku. Piedaloties Pētera pēdējā izvadīšanā, dzirdēju no klātesošajiem tieši tādas pašas Pēteri raksturojošus vārdus.

Dzīves laikā Pēterim piemita stāstnieka talants un izcila humora izjūta, un pat nomācošus un sliktus dzīves apstākļus viņš prata noraksturot arī ar zināmu humora devu.

Dzīvesbiedre Antra viņa valodā

bija tikai un vienīgi “mana Antriņa”, citu vārdu es nekad nedzirdēju.

Pētera dzīve kopš bērnības bija nesaraucami saistīta ar adventistu draudzes dzīvi un uzticību Dievam, ko viņš ar savu miermīlīgo un lēnprātīgo raksturu arī atspoguļoja.

Dzintra Zoldnere

Pēteris mūs atstāja vēsā rudens dienā, kaut cerējām, ka notiks atlabšana.

Es, kaimiņiene no blakus dzīvokļa, gribu teikt lielu paldies par Pētera krietno darba mūžu, par atsaucību visās lietās, kas darāmas pie mājas apsaimniekošanas, jo par visu rūpējamies paši. Paldies par pozitīvismu, stāstiem no dzīves, izpalīdzību! Pateicamies gan visi esošie mājas kaimiņi, gan tie, kas šobrīd Īrijā un Vācijā. Novērtējam Pētera lielo ieguldīto darbu kopīgās lietās un mūsu mājas labā.

Laiks dzīvošanai nepielūdzami ir katram savs. Pēterim – 77 gadi. Viss ir noticis tā, kā ir noticis. Tagad Pēteris būs tikai Mūžībai piederīgs.

*Ināra Osīte, kaimiņiene,
mājas vecākā*

Pēteris bija labs dēls, vīrs, kolēģis. Uz viņa bērēm atbrauca visi, kuri gribēja un varēja todien būt klāt, lai no Pētera atvadītos. Domāju, ka apmēram zinu, ko viņš būtu gribējis

mums visiem sacīt.

“Paldies!” viņš labprāt teiktu, ja spētu. “Paldies, ka esat šeit, ka atnācāt, bijāt kopā, atbalstījāt, un par ziediem paldies!

Neraudiet pārāk, mīlie! Tā gan nebija mana izvēle, ka mums šādā reizē jātiekas. Mana izvēle ir – es gribu ar jums visiem tikties augšāmcelšanās rītā Debesu Valstībā pie mīļā Jēzus! Jo jūs taču saprotat, ka šī nav galastacija ne man, ne jums, nevienam no mums. Tomēr mēs tur, Mūžībā, vai nu tiksimies, vai arī netiksimies. Mēs tur reiz vai nu būsīm, vai arī nebūsīm kopā.

Lai mēs reiz būtu kopā, esiet kopā ar Jēzu! Viņš ir uzvarējis nāvi arī mūsu labā, un Viņš mūs izvedīs tai cauri, ja vien ļausimies.

Es jūs visus tur gribēšu redzēt un satikt. Vai dzirdat? Visus! Pilnīgi nevienu neizņemot! Caur Jēzu Kristu, manu Kungu un Glābēju, tas ir ne vien iespējams, bet pat nodrošināts. Vai jūs to vēlaties? Vai mēs satiksimies Mūžībā, Kristāla jūras krastā? Es jūs visus tur meklēšu! Dzīvojiet tā, lai mēs tur cits citu atrastu un vairs nešķirtos nekad! Nekad visā Mūžībā!

Uz satikšanos augšāmcelšanās rītā! Āmen.”

Antra Galiņa

*Sagatavoja Mārīte Lipska un
Anītra Roze*

Darbā ar darbabiedru E. Mucenieku

Anhels Manuels Rodrigess
(Ángel Manuel Rodríguez)

Tulkots Andris Pešelis

DIEVS, GUDRĪBA UN CILVĒKI

Esmu ievērojis, ka Ījaba grāmata, Salamana pamācību un Salamana mācītāja grāmata atšķiras no pārējām Bībeles grāmatām. Kāds ir šo grāmatu mērķis?

Teologi dēvē Ījaba grāmatu, Salamana pamācību un Salamana mācītāja grāmatu par gudrības literatūru, jo tajās visās bieži tiek lietots vārds “gudrība” un tam līdzīgi termini. Kā noteiktam literatūras veidam šīm grāmatām ir daudz kopīga: aforismi, sakāmvārdi, dialogi, mīklas, didaktiski apraksti un tamlīdzīgi.

Gudrība ir domāšanas veids. Šo grāmatu sarakstītāji ticējuši, ka pasaulei, kurā dzīvojam, ir kāda jēga, lai gan viņi paši sastapās ar zināmām grūtībām. Viņi novēroja cilvēku rīcību un pieredzi, kā arī dabas norises, lai no tā visa sniegtu uzticamu informāciju un noderīgus uzvedības principus. Šo gudrības grāmatu saturs pārsvarā apskata turpmāk aplūkotās trīs jomas.

GUDRĪBA NO DABAS

Gara vadīts, Salamanas novēroja dabas pasauli un rakstīja par augu dzīvi, “par zvēriem, par putniem, par rāpuļiem un par zivīm”. (1. Ķēn. 5:13) Spēja novērot, organizēt, veikt secinājumus un tos izmantot cilvēku darbībai ir dievišķa dāvana, kura piemita Salamanam (1. Ķēn. 3:12,13). Turpmāk minētais piemērs ilustrē veidu, kā novērojumi dabas pasaulē tika piemēroti cilvēku rīcībai: “Dodies

pie skudrām, tu sliņķi, novēro viņu rīcību un mācies! Lai gan viņām nav nedz valdnieka, nedz priekšnieku, nedz citu kungu, viņas tomēr sagādā sev maizi vasarā un iekrāj sev barību ražas ievākšanas laikā.” (Sal. pam. 6:6–8) Šeit sakāmvārdi atklāj dabas pasaules noslēpumus un akcentē tajos rodamās ētiskās pamācības.

PRAKTISKĀ GUDRĪBA

Praktiskā gudrība balstās cilvēku savstarpējā mijiedarbībā, kas tiek īstenota sakārtotā sabiedrībā un sagādā pamācības par to, kā rīkoties, lai nodrošinātu miermīlīgas un satiecīgas attiecības. Praktiskā gudrība ir funkcionāla un dinamiska. Tā nav tikai intelektuāla ziņkārība. Daudzos gadījumos tā ir nepieciešama, lai pieņemtu pareizu lēmumu (1. Ķēn. 3:16–18).

Lielākā daļa sakāmvārdus satur praktisku gudrību: “Nejēgu atzītu par gudru, ja viņš klusētu, un par sapratīgu, ja viņš valdītu savu muti.” (Sal. pam. 17:28) “Ķēniņiem patīk, ja viņiem dod taisnīgu padomu, un visu ķēniņu mīlēts ir tas, kas runā vaļsirdīgi.” (Sal. pam. 16:13) Tikai tie, kas rīkojas atbilstoši, ir gudri un dzīvo mierā ar citiem.

TEOLOĢISKĀ GUDRĪBA

Šis gudrības veids norāda uz cilvēcīgās gudrības robežām un izceļ Dievu kā patiesās gudrības avotu (Sal. pam. 8. nodaļa). Gudrība te atklājas kā atklāsmes sniedzēja. Dabiskās pasaules un cilvēcīgās

pieredzes galīgā nozīme ir rodama Dieva gudrībā.

Starp citām lietām teoloģiskā gudrība cenšas izprast to (vai vismaz diskutēt par to), kā Dievs var būt labs un mīlošs, ja visapkārt redzamas cilvēku ciešanas.

Ījaba grāmata un Salamana mācītāja grāmata ir labi teoloģiskās gudrības paraugi. Šis gudrības veids balstīts faktā, ka “gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana”. (Sal. pam. 9:10)

Šo grāmatu autori iesāk ar apgalvojumu, ka pastāv mīlošs Dievs, kurš ir radījis visu esošo, un šādi atrod prieku Viņu godināt. Teoloģiskā gudrība sagādā pamatojumu dabas un praktiskajai gudrībai. Veids, kā funkcionē šī pasaule, tiek aplūkots, iekļaujot tajā dievišķās gudrības izteiksmi. Lidz ar to, aplūkojot cilvēku un dabiskās pasaules darbību, tiek izcelta dievišķā gudrība, kura saskaņā ar Jauno Derību ir iemiesojusies Kristū.

Mēs varētu sacīt, ka gudrība ir pragmatisks meklējums pēc Dieva radības izpratnes tajā nozīmē, kā veidojas mūsu attiecības ar dabu, cilvēkiem un Dievu. Gudrības grāmatās ir lietotas īpašas literārās formas, lai atklātu to, kas šajos meklējumos ir atrasts. Mēs eksistējam minētajos trīs attiecību līmeņos un mācāmies tajos orientēties, lai gūtu dzīvē mieru un iemantotu ilgū mūžu.

*Tulkots no “Adventist World”
(2024. gada oktobris)*

LAIKA NAV DAUDZ

Dāvids Nimmiks
(David Nõmmik) –
Baltijas ūnijas prezidents

Mozus deva Jozuam padomu: “Esiet droši un vīrišķīgi!” Šī frāze viņam tika atkārtota vairākas reizes, un tāds ir arī mans novēlējums jums – esiet stipri un droši, nebīstieties un nebailojieties! (Skat. Joz. 1:9) Lai Svētais Gars jums dāvā spēku un gudrību, kalpojot savā valstī!

Esmu pārliecināts, ka pravietiskās grāmatas, konkrēti Daniēla grāmata un Atklāsmes grāmata, ir ļoti svarīga Bībeles daļa. Tās ir grāmatas, kuras mums patīk pētīt un sludināt.

Vēlos vērst jūsu uzmanību uz rakstu vietu no Atklāsmes grāmatas: “Un eņģelis, ko es redzēju stāvam uz jūras un uz zemes, pacēla savu labo roku pret debesīm un zvēāja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas radījis debesis un visu, kas debesis, zemi un visu, kas uz zemes, un jūru un visu, kas jūrā: **laika vairs nebūs**, bet septītā eņģeļa vēstījuma dienās, kad tas sāks bazūni pūst, **ir piepildīts Dieva noslēpums**, kā Viņš to ir pasludinājis Saviem kalpiem praviešiem.” (Atkl. 10:5–7; raksta autora pasvītrojums)

Šajos pantos ir daudz noslēpumainu frāžu un jēdzienu. Mūsu vispasaules draudze ir cēlusies no pravietojumu izpēti un apziņas, ka pēc 2300 pravietisko dienu perioda “laika vairs nebūs” vai, kā tas sacīts citā tulkojumā, “vairs nebūs kavēšanās”. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka pēc visilgākā pravietiskā laika, kurš noslēdzās 1844. gadā, vairs

nebūs jāseko pravietiskajiem laikiem, jo mēs jau atrodamies gala laikā. Šis laiks minētajā pantā aprakstīts kā “septītā eņģeļa vēstījuma dienas”, tas ir iesācies 1844. gadā un turpināsies līdz pat Kristus otrajai atnākšanai. Kad “tas sāks bazūni pūst”, kā sacīts tālāk, “Tev būs atkal pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem.” (Atkl. 10:11)

Mēs dzīvojam interesantā, aizraujošā un nopietnā laikā. Ģenerālkonferences gadskārtējā sanāksmē no sekretāra Ertona Kolera (*Erton C. Kohler*) lūpām vairākkārt izskanēja vārds “neatliekamība” (angliski – “urgency”) – “neatliekams, steidzams aicinājums”. Tas ir aicinājums uz neatliekamu, steidzamu darbību. Daudzi ļaudis nesaprot vai nespēj aizdomāties, ka mūsu planētas dienas tuvojas noslēgumam. Tuvojas laiks, kad ļaunumam tiks darīts gals. Mēs kā atlikuma draudze esam aicināti būt par šī gala laika kustību. Mums ir eshatoloģisks redzējums, ka notiek lielā cīņā, kas jau atrodas savā kulminācijā, un ka Kristus otrā atnākšana ir nenovēršama. Tādēļ,

redzot visu ap mums notiekošo, no mums tiek sagaidīta neatliekamības apziņa. Elena Vaita rakstīja: “Mēs dzīvojam šīs zemes vēstures noslēdzošajā laikā. Pravietojumi ātri piepildās. Pārbaudes laiks drīz tuvojas savam noslēgumam. Mēs nedrīkstam tērēt ne laiku, ne mirklus.” (E. Vaita. *Review and Herald*, 1903. g. 14. jūlijs)

Šai neatliekamībai ticēja mūsu vecāki un vecvecāki. Labi atceros, kā mans tēvs no visas sirds ticēja, ka pēdējo laiku paredzējumi piepildīsies jau viņa dienās. Gulēdams uz nāves gultas, viņš ar nožēlu un skumjām sacīja, ka tik ļoti būtu vēlējis redzēt visu to, kam patiesi bija ticējis un uz ko bija tik ļoti gaidījis. Arī Rubens Šefels ir paudis līdzīgu domu: “Pirmie kristieši cerēja, ka Jēzus atnāks ļoti drīz. Mūsu vecāki cerēja, ka pēc pavisam neilga laika sastapsies ar Viņu, bet mūsu paaudze, šķiet, sagaida Otro atnākšanu tikai kaut kad nākotnē.” Vai tā tiešām ir?

Interesanti, ka lielajā cīņā, ko apraksta apustulis Jānis, mēs redzam, ka “velns nonācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika

Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu. (Atkl. 1:3)

atlicis” (Atkl 12:12). Kas te teikts? Vai arī sātans apzinās šo neatliekamību? Tādā gadījumā – ko tas nozīmē Zemes iedzīvotājiem? “Sātana centieni tagad ir spēcīgāki, nekā tas bijis iepriekš, jo viņš zina, ka viņa kārdināšanām laika palicis maz.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 1. sēj., 430. lpp.)

Šajā cīņā varam vērot divas pretējas darbības. No vienas puses, pretnieks dara visu, lai iznīcinātu un postītu, no otras puses, mēs vērojam, kā mūsu Glābējs Jēzus dara visu, lai glābtu un atjaunotu. Jānim pašā sākumā tika atklāts, ka “Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu” (Atkl. 1:3). Tādēļ, saprotot laika neatliekamību un atlikuma jeb mūsu draudzes lomu pēdējā laikā, arī mūsu svētrunām būtu jāpauž īpaša vēsts – vēsts par to, ka tuvojas diena, kad daudzi redzēs savu Glābēju, Izpircēju, ķēniņu Ķēniņu.

Nākamajā Atklāsmes grāmatas nodaļā varam lasīt vārdus: “Un septītais eņģelis bazūnēja, un stipras balsis atskanēja Debesīs, kas sauca: “Pasaules valstība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņa Svaidītajam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam.”” (Atkl. 11:15)

Vienai daļai ļaužu tuvojas brīnišķīgs Jēzus Kristus atnākšanas laiks, kamēr citiem tas būs briesmīgs laiks, kad Jēzus Kristus atnāks, lai saņemtu “samaitāšanu tie, kas zemi samaitā” (Atkl. 11:18). Jautājums ir šāds: kurā pusē atrodamies mēs?

Pastāv tikai divi spēki, starp kuriem notiek lielā cīņa. Šīs cīņas kontekstā ir svarīgi saprast vienu **patiesību**. Interesanti, ka pirmajā te minētajā pantā šī patiesība tiek dēvēta par “Dieva noslēpumu”. Kas tas ir par noslēpumu? Kurš to var pateikt? Mūsdienās daudzi meklē atbildes uz jautājumiem *Google* vai jautā mākslīgajam intelektam. Pravietim Daniēlam savā laikā tika dota pavēle rakstīt: “Bet tu, Daniēl, paglabā labi slepenībā šais atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam; daudzi to tad izpētīs, un atziņas vairošies!” (Dan. 12:4) Protams, mēs varētu pavaicāt *Google* vai mākslīgajam intelektam. Kāda tad būtu atbilde uz jautājumu: kas ir šis noslēpums?

Īsto atbildi uz šo jautājumu

Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību. Reizē lūdziet arī par mums, lai Dievs mūsu sludināšanai atvērtu durvis, ka es varētu sludināt Kristus noslēpumu, kura dēļ esmu važās, un lai es to varu darīt zināmu, kā tas man pienākas. (Kol 4:2–5)

varam atrast Bībelē: “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” (Am. 3:7) Tiešām, mums ir pietiekami daudz informācijas, lai saprastu, kas ir šis noslēpums. Apustulis Pāvils saprata šī noslēpuma būtību, kad romiešiem rakstīja: “[...] vēstījums par Jēzu Kristu, kurā atklājas noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts, bet tagad darīts zināms un ar pravieša rakstiem uz Dieva pavēli sludināts visām tautām, lai tās pakļautu ticībai [...]” (Rom. 16:25, 26) Citviet Pāvils runā skaidrāk: “**Ar atklāsmi man darīts zināms Dieva noslēpums**, par ko iepriekš īsumā esmu rakstījis. To lasot, jūs varat nojaust manu **Kristus noslēpuma** izpratni, kas agrākām cilvēku bērnu paaudzēm tādā veidā vēl nebija darīts zināms, kā tas tagad Garā ticis atklāts Viņa svētajiem apustuļiem un praviešiem. Proti, ka, **evanģēlijam nākot, pagāni Jēzū Kristū līdzī kļuvuši par apsolījuma mantiniekiem, par vienas miesas locekļiem un dalībniekiem**. Par šī evaņģēlija kalpu es esmu kļuvis, saņemdam Dieva žēlastības dāvanu, ko Viņš Savā lielajā spēkā man piešķīris.” (Ef 3:3–7, vārdi treknrakstā autora izcelti)

Noslēpums ir tas, ka ikviens šajā pasaulē dzīvojošais cilvēks var kļūt par Kristus miesas locekli un Dieva draudzes līdzdalībnieku. Tomēr ir viens nosacījums vai apsolījums, kuram pateicoties, ir iespējama mūžīgā dzīvība. Šis nosacījums ir lasāms Jāņa evaņģēlijā: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jņ. 3:16) Arī Lūka raksta: “Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums

lemta pestīšana.” (Ap. d. 4:12) Nav neviena cita, izņemot Jēzu Kristu, kurš būtu atdevis Savu dzīvību, lai nodrošinātu mums nākotni, cerību un mūžīgo dzīvību. Vai esam gatavi atdot Viņam savu dzīvi un pasludināt šo pārsteidzošo noslēpumu – labo vēsti par Jēzu Kristu? Vai esam gatavi uzticēties Viņam un Viņa Vārdam? Vai esam gatavi Viņa otrajai atnākšanai?

Viņš atgriezīsies jau pavisam drīz. Šodien skan bazūnes, kuras aicina būt modriem, jo mēs dzīvojam dienās, kad “septītais eņģelis bazūnēja”. Lūgsim, lai arī mums Dievs atver durvis pasludināt Kristus noslēpumu, kā to raksta apustulis Pāvils kolosiešiem: “Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību. Reizē lūdziet arī par mums, lai Dievs mūsu sludināšanai atvērtu durvis, ka es varētu sludināt Kristus noslēpumu, kura dēļ esmu važās, un lai es to varu darīt zināmu, kā tas man pienākas.” (Kol 4:2–5) Lai tas mums visiem sekmējas un izdodas!

(Svētruna teikta mācītāju sanāksmē Rīgā 2024. g. oktobrī.
Tulkoja Andris Pešelis)

CILVĒCES CERĪBA

Andris Pešelis – Auces,
Dobeles un Jelgavas
draudzes mācītājs

Vilnis Latgalis – Saldus,
Ezeres un Liepājas
draudzes mācītājs

Septītās dienas adventistu devītā pamatmācība ir “Jēzus Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās”. Ģenerālkonferences sanāksmē delegāti to ar balsojumu ir apstiprinājuši šādā redakcijā:

“Caur Kristus nevainojamo, paklausībā Dieva gribai aizvadīto dzīvi, caur Viņa ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos Dievs ir sagādājis vienīgo iespējamo līdzekli cilvēces grēku izpirkšanai, lai katrs, kas ticībā pieņem šo izpirkumu, varētu iegūt mūžīgo dzīvību un lai visa radība labāk izprastu Radītāja bezgalīgo un svēto mīlestību. Kristus nevainojamais upuris atspēko visas pret Dieva likumu un Viņa raksturu vērstās apsūdzības, jo reizē nosoda mūsu grēku un sniedz mums piedošanu. Kristus nāve ir aizvietojoša, izpērkoša, izlīgumu nesoša un pārveidojoša. Kristus augšāmcelšanās miesā apliecina Dieva uzvaru pār ļaunuma spēkiem un tiem, kas pieņem Viņa dāvāto izlīgumu, nodrošina galīgo uzvaru pār grēku un nāvi. Augšāmcelšanās pasludina, ka Jēzus Kristus ir Kungs, kura priekšā locīsies visi ceļi Debesīs un virs zemes. (1. Mozus 3:15; Ps. 22:2; Jes. 53; Jāņa 3:16; 14:30; Rom. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3–4, 20–22; 2. Kor. 5:14–15, 19–21; Fil. 2:6–11; Kol. 2:15; 1. Pēt. 2:21–22; 1. Jāņa 2:2; 4:10)”

Šī rindkopa ir atrodamā gan “Draudzes rokasgrāmatā”, gan arī grāmatā “Septītās dienas adventisti tic”, kurā ir publicētas adventistu doktrīnas. Tā ir iespiesta treknrakstā, jo, tāpat kā citas pamatmācības, nevar tikt pakļauta izmaiņām bez Ģenerālkonferences īpaša lēmuma.

Lai gan, ja salīdzina abus manis minētos avotus, šīs rindkopas teksta tulkojumā ir nelielas atšķirības. Latviešu tulkojumā klāt vēl nākusi nianse: “Draudzes rokasgrāmatā” divas reizes lietots vārds “salīdzināšana”, kas grāmatā “Septītās dienas adventisti tic” iztulkots attiecīgi kā “izpirkums” un “izlīgums”. Tomēr pēc nozīmes starp abiem šiem doktrīnas definīciju avotiem teoloģisku atšķirību nav.

Plašāk šī doktrīna izklāstīta grāmatā “Septītās dienas adventisti tic”, kur tās skaidrojumā adventistu teologi ir ietilpinājuši aprakstu par Dieva glābjošo žēlastību, Kristus izlīguma kalpošanu, izlīgumu Kristus upurī, Kristu kā mūsu grēku izpircēju, Kristu kā cilvēces pārstāvi, par Kristus dzīvi un cilvēka glābšanu, Kristus augšāmcelšanos un cilvēka glābšanu, kā arī Kristus izlīguma kalpošanas rezultātiem. Šo skaidrojumu var dēvēt par Ģenerālkonferences apstiprinātās doktrīnas teksta komentāriem. Savukārt komentāri ir papildināmi vai interpretējami plašāk, taču – par pamatu ņemot šīs doktrīnas apstiprināto formulējumu.

Septītās dienas adventistu svarīgākā mācība ir par Jēzu Kristu kā visas reliģijas centru. Svētie Raksti vēsta par Dievu, kurš ir ieinteresēts cilvēka glābšanā. Svēto Rakstu centrs ir Jēzus Kristus. Tie liecina par Viņu.

Dievs parādīja iniciatīvu cilvēka glābšanā. Tas Kungs meklē pazudošo, lai to atjaunotu un glābtu. Dievs ienīst grēku un netaisnību. Ikvienu grēcinieku alga ir mūžīga bojā eja. Taču Dieva žēlastība ir, ka, ticot uz Jēzu Kristu, grēcinieks iegūst ne tikai grēku piedošanu, bet arī atjaunošanu un mūžīgās dzīvības dāvanu.

Grāmatā “Septītās dienas adventisti tic” ir šāds citāts: “Labā vēsts ir tā, ka “Dievs Kristū pasauli samierina ar Sevi” (2. Kor. 5:19 LJT). Viņš nes izlīgumu — atjauno attiecības starp Dievu un cilvēci. Tikko citētais Bībeles teksts norāda, ka šai procesā grēcinieki tiek samierināti ar Dievu, nevis Dievs samierinās ar grēciniekiem. Ceļš atpakaļ pie Dieva ved caur Jēzu Kristu. Dievs apbrīnojamā labvēlībā grēciniekam piedāvā izlīgumu, lai gan Viņam ir pilnas tiesības ļaut, lai cilvēce aiziet bojā.” (138. lpp.)

Protams, Kristus nevēlas, lai cilvēce aizietu bojā. Tāpēc Viņš nāca uz šo pasauli, dzīvoja tajā, nomira un augšāmcelās, lai īstenotu un piepildītu Dieva glābšanas plānu. Cilvēks ir grēcinieks, tomēr Dievam ir plāns, kuru Viņš Savā aizgādībā bija iecerējis, un tajā atklājas Viņa daudzpusīgā gudrība.

“Lai cik samaitāti mēs nebūtu, tomēr, kad nododamies Kristum, tad mūsu sirds savienojas ar Viņa sirdi, mūsu griba saplūst ar Viņa gribu, mūsu prāts kļūst viens ar Viņa prātu, mūsu domas pakļaujas Viņam — mēs dzīvojam Viņa dzīvi. Mūs sedz Viņa taisnība. Kad Dievs uzlūko ticošu, nožēlojošu grēcinieku, Viņš tajā saskata nevis grēka kroplību vai kailumu, bet Kristus pilnīgās paklausības apsegu. Jēzus Kristus veic izlīguma kalpošanu Debesīs kā mūsu Augstais Priesteris, atsaucoties uz Savām izlietajām asinīm un augšāmcelšanos. Viņa atpirkuma maksa par cilvēces grēkiem ir pietiekama, lai caur Viņa asinīm ikviens iegūtu glābšanu un mūžīgo dzīvību. Tādēļ droši var sacīt, ka Jēzus Kristus ir cilvēces cerība.” (“Septītās

dienas adventisti tic", 143.lpp.)

Kristus "izlīguma kalpošana atklāj, cik veltīgas ir cilvēka pūles iegūt pestīšanu caur bauslības darbiem. Attaisnošanu mēs varam iegūt, tikai atskārstot Dieva žēlastību un ticībā pieņemot glābšanu Kristū. Tam, kurš ir piedzīvojis piedošanu, ir prieks paklausīt Dievam, un darbi tad ir nevis glābšanas pamats, bet tās rezultāts." ("Septītās dienas adventisti tic", 145., 146. lpp.)

Kristus dzīve ir iedvesmas avots. Kad grēcinieks ticībā pieņem Jēzus Kristus aicinājumu, viņš iemājo Dieva Svētais Gars, kurš to vada jaunās attiecībās ar Dievu. "Nožēlojošajam grēciniekam veidojas jaunas sadraudzības attiecības ar Dievu, kas ir balstītas mīlestībā un apbrīnā, ne vairs bailēs un pienākuma apziņā." ("Septītās dienas adventisti tic", 146. lpp.) Šis jaunās attiecības ar Dievu motivē uz misiju: "Apbrīnojamā Kristus izlīguma kalpošanā atklātā mīlestība motivē mūs dalīties evaņģēlija vēstī ar citiem. Kad piedzīvojam to paši, tad vairs nespējam paturēt sevī atziņu, ka Dievs tiem, kas pieņem Kristus upuri, vairs nepieskaita viņu grēku parādus, un līdzdalām citiem evaņģēlija aicinājumu." ("Septītās dienas adventisti tic", 146. lpp.)

Gada noslēgumā ir vērts aizdomāties par šajā doktrīnā ietvertu tēmu. Kristus dzimšana ir cieši savijusies ar Kristus augšāmcelšanos. Kopš savas dzimšanas Jēzus staigāja Golgātas krusta ēnā – dzīvoja, mira un augšāmcelās, lai apstiprinātu Jauno Derību un īstenotu apsolīto par Debesu Valstību.

Protams, var diskutēt, vai Kristus ir dzimis pirms 2024 gadiem tieši 24. decembrī Bētleme. Var pieminēt neskaitāmas pagāniskās tradīcijas, tās nosodīt un veikt plašus šo tradīciju aprakstus. Tomēr Ziemassvētku laiks ir svarīgs simbolisks pieturas punkts. Tas tieša, mums nav zināms Kristus dzimšanas laiks, taču ir zināma šī notikuma vieta un šis dzimšanas nozīme. Kristus dzimšanas laika piedēvēšana 24. decembrim ir vairāk simboliska nekā faktiska. Ar to kristietības agrīnajā posmā bija cerība, ka Kristus dzimšana, dzīve, nāve un augšāmcelšanās pilnībā izdzēsīs visus pagāniskos svētkus un to tradīcijas. Vienu brīdi pat šķitis, ka

tā arī notiek. Tauta padevīgi devās uz baznīcu 24. decembrī un ārēji godāja Ķēniņu. Tomēr šis jaunais svētku piepildījums nespēja izspiest pagānisma ieražas, kuras ir dzīvas vēl aizvien. Tas viss tikai atklāj realitāti – cilvēks šajos 2024 gados savā grēcīgajā dabā nemaz nav mainījies. Kā ļaudis negaidīja un nemaz negribēja Glābēja piedzimšanu Bētleme pirms 2024 gadiem, tā ļaudis nevēlas Kristus ienākšanu savā dzīvē arī mūsdienās. Tiem labāk ir saprotami visi ārējie svētku spožumi un vilinājumi. To ausīm tīkamāki ir salūtu dobjie ribieni aiz loga, nevis Kristus klaudzināšana pie sirds durvīm.

Tomēr ir arī tie, kam Kristus ienākšana šajā pasaulē ir nozīmīga, ir arī tādi ļaudis, kas Kristus klaudzināšanu pie durvīm saklausa un ielaiž Viņu savā sirdī, ir ļaudis, kam Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās ir svarīga.

Andris Pešelis

Evaņģēlijs ir glābšanas plāns, kura realizēšanā iesaistās Universa neredzamie spēki jeb "visas Debesis". Par centrālo personu šajā plānā kļūst Dieva Dēls Kristus, kurš, nolikdams Savu mūžīgo dievišķību un pieņemdams grēka degradēto cilvēcību, kļūst par vienīgo savienozošo posmu starp Debesīm un zemi, starp dzīvību un nāvi, starp Dievu un kritušo cilvēci. Šī dievišķības atklāsmē cilvēcībā bija tik neticami vienkārša, skaidra un tieša, ka radīja apkārtējos samulsumu, pretestību un pat naidu.

Kristus iemiesošanās cilvēka veidolā, bezgrēcīgā dzīvē, krusta nāve un augšāmcelšanās ir centrālie šī grandiozā plāna notikumi, kas cauri gadu simtiem iedvesmojuši cilvēku ticību.

Kāda ir situācija mūsdienā pasaulē? Statistika liecina, ka kristietība ir visizplatītākā reliģija ar 1,7 miljardiem ticības apliecinātāju. Kristus vārds nav svešs ne Eiropā, ne citos kontinentos. Šķiet, situācija ir tiešām laba vai vietām vismaz apmierinoša. Tomēr uzmanību piesaista daži Bībeles teksti, kas liek būt uzmanīgiem ar pārlietu optimistiskiem secinājumiem. Jēzus Kristus kādā brīdī uzdeva

jautājumu: "Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?" Viņš raksturoja zemes iedzīvotāju stāvokli pēdējās dienās, to salīdzinot ar Sodomas un Gomoras situāciju Ābrahāma laikā. Tāpat Atklāsmes grāmatā aprakstītais septītais, pēdējais, periods kristīgās draudzes vēsturē ir saistīts ar vēstījumu draudzei Lāodikejā. Garīga remdenība, mantkāriba, lepība un egoistiska pašpietiekamība dara cilvēkus aklus, garā nabagus, nožēlojamus un nelaimīgus. Apustulis Pāvils vēstulē Timotejam, raksturojot gala laika paaudzi, lieto šādus izteicienus: "[...] mīlējami vairāk baudas nekā Dievu" un "[...] izrādīdami ārēju svētībīgu, bet tās spēku noliedzdami". Ticība kā ārēja forma, iemācīta tradīcija, emocionāls pacēlums vai sugestējošs piedzīvojums patiesībā nav glābjoša ticība. Tā labākajā gadījumā ir un paliek tukša forma, bet reizēm pārvēršas par ticības pretmetu jeb neticību. Kā ilustrācija tam varētu būt Ziemassvētku tirdziņi ar visu "komercjampadraci", kas nes nozīmīgu peļņu, rada "svētku noskaņojumu", bet kam patiesībā nav īstas saistības ar Dieva Glābšanas plānu.

Stāsts būtībā ir par Dieva – Glābēja – neaptveramo mīlestības atklāsmi Kristus personā un par mūsu atsaukšanos šai beznosacījuma mīlestībai. Turpmākais stāsts jau ir par dzīvu, pieņemošu ticību, personīgām glābjošām attiecībām, izmainītām dzīvēm un Kristus līdzībā pārveidotiem raksturiem.

Mans novēlējums mums visiem izsakāms ar apustuļa Pāvila vārdiem no Vēstules kolosiešiem 2:6, 7: "Tad nu, Kristu Jēzu pieņemuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā!"

Vilnis Latgalis

SLAVĒTS LAI IR TAS KUNGS, JO VIŅŠ UZKLAUSĪJIS MANAS LŪGŠANAS BALSĪ!

(PS. 28:6)

Mans stāsts ir par Dieva vadību pie sievietes, kura atsaucās aicinājumam sākt Bībeles stundas. Saukšu viņu par Baibu.

Šo sievieti pazīstu vairākus gadus. Tieši šobrīd viņas dzīvē ir ienākušas fiziskas un garīgas sāpes. Baiba ir uzmanīga un ieinteresēta, kad mūsu abu sarunas ievirzās par garīgām tēmām.

Pateicos Dievam par mūsu sludinātāja M. Subatoviča pirms Lūgšanu nedēļas teikto svētrunu “Ko tu dari, to dari drīz” un tajā izteikto aicinājumu lūgt par vienu cilvēku, kuram es varu kalpot un būt blakus. Es lūdzu, un Kungs uzklausa lūgšanu, jo vienā no mūsu sarunām ar Baibu es pajautāju, vai viņa vēlētos uzzināt vairāk par Bibliu un kopā to studēt. Atbilde nebija jāgaida ilgi: “Jā, vēlos!”

Ir pagājušas pāris nedēļas, un pēc nopietnas operācijas veikšanas Baiba ir izlaidusi mūsu tikšanos. Mēs esam sazvanījušās, un norunājam, ka studēšanu turpināsim.

Vēlos arī pateikties Dievam par māsas Vinetas Krauliņas svētrunu “365 nožēlas” Rīgas 4. draudzē, tas man bija stiprinājums, ka vispasaules adventistu Lūgšanu nedēļai jānorit, ejot lūgšanās pie Debesu Tēva ar nopietni sagatavotu sirdi.

Ir saņemts daudz svētību, jo mūsu Tēvs, kas rūpējas par mums, ir sardzē! Slava un gods Viņam mūžīgi mūžos!

Jēzus mīlestībā – Iveta Lauka

Pirms kāda laika manā darbavietā izveidojās konflikts ar kolēģi, ar kuru pirms tam bija laba sadarbība. Viss aizgāja tik tālu, ka viņa pat neatņēma manu sveicienu. Turpināju lūgšanu cīņu par piedošanu, līdz Lūgšanu nedēļā viņa piepeši mani uzrunāja, vai es būtu gatavs piedalīties gan praktiski, gan ar padomu kapelas izveidē manā darbavietā. No tā es secinu, ka Dievam ir laba humora izjūta, kad Viņš pārbauda mūsu ticību, mūsu pacietību, ja noliekam visu Viņa rokās. Protams, jāturpina lūgt un jāskatās, cik tas ir iespējams – sadarboties ar cilvēku, kurš sauc sevi par kristieti, bet tic ezotērikai. Šobrīd vēl nav sāktas praktiskas darbības pie šīs kapelas izveides, bet izskatās, ka tas būs jādara.

Kolēģe arī jautāja, vai būtu iespējams šajā kapelā izvietot kādas grāmatas no manas draudzes. Es domāju – kāpēc nē, tā arī ir iespēja, kas kādam cilvēkam dos vielu pārdomām, kāds aizdomāsies par to, kas ir Dzīvais Dievs – vai Viņš ir, kur Viņš ir, ko Viņš dara. No savas puses ieteicu šo kapelu veidot pēc iespējas askētisku, bez kādām bildēm un aksesuāriem.

Par savstarpējām attiecībām un visu šo projektu turpinu lūgt.

Otra liecība ir par kādu ticības brāli. Abi ar mācītāju Āriņu iesaistījāmies, lai palīdzētu viņam tikt ārā no atkarībām. Daudz kas tika darīts, bet izskatījās, ka bez rezultāta, ka viņš slīd atpakaļ. Šobrīd šefību pār viņu ir uzņēmusies kādas adventistu

draudzes jauniešu grupa, kura viņu iesaista dažādās aktivitātēs. Brālis arī tika mudināts pilnībā izolēties no savas draudzenes, kura viņu, kā šķiet, vilka atpakaļ vecajā dzīvē. Ir aizdomas, ka tur ir kāda saistība ar ļauniem spēkiem.

Tā ir uzklausa lūgšana, ka šim brālim tiek dota jau nezin kurā iespēja sākt jaunu dzīvi kopā ar Dievu un bez atkarībām.

Brālis Kristū B.

Mans stāsts ir par jaunietai, kurš no augusta bija bez darba. Divi gadi pavadīti, strādājot ārzemēs, bet ir vēlēšanās atrast darbu tuvāk dzīvesvietai. Tiek sūtītas motivācijas vēstules uz sludinājumiem, bet atbilžu nav. Laiks iet, līdzekļi sarūk, sākas jau neliels stress. Atbildes nav, lai gan ģimene un arī pats lūdza.

Lūgšanu nedēļā lūgšanās par viņu iesaistījās arī mūsu grupiņa. Lūdzām un ticējām. 8. novembrī atskanēja zvans no bijušā kursabiedra, kurš strādā Somijā. Tas ir darba piedāvājums. Protams, tas nebija tas, uz ko jauniešs bija cerējis, bet tomēr beidzot darbs. Sekoja dokumentu kārtošana un 14. novembrī brauciens uz Somiju. Somijā jākārtoti testi, tie tika sekmīgi nokārtoti, un 18. novembrī puisim bija pirmā darba diena.

Pateicība Debestēvam par iespēju strādāt, par uzklausa lūgšanām! “Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs.” (Ps. 34:9)

Inta

“Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem.” (1. Tim. 2:1)

Novembris ir mēnesis, kad iestājas miers gan dabā, gan sirdī, ir garie vakari pārdomām par piedzīvoto, ejot kopā ar Jēzu. Lūgšanu nedēļa ir īpaša nedēļa ar to, ka prāts un ķermenis lūdz par draudzes māsām un brāļiem, par sevi. Rosās pārdomas: “Vai mēs šodien esam gatavi sagaidīt Kristus atnākšanu vai tomēr nē? Un kas ir tas, kas mūs kavē?” Jēzus gaida, Viņš ir pacietīgs, mīlošs un saprotošs. Ja ikdienas steigā piemirstam būt uz ceļiem lūgšanā, Viņš to Savā mīlestībā atgādina.

Šī Lūgšanu nedēļa mūsu ģimenē bija ļoti svētīga, bija daudz pateicības lūgšanu un vajadzību lūgšanu, jo Smiltenes draudze ir kalpot varoša. Lūgšanas tika uzklautas, gada laikā draudzei pievienojās astoņas Dievam mīlas dvēseles, kas atsaucās Svētā Gara aicinājumam. Slava Dievam! Kalpošana tiek turpināta, jo viņus nevar atstāt vienus, jābūt nomodā, jāturpina lūgt, jāstiprina ticībā, jāturpina draudzīgas attiecības.

Lūgšanām ir spēks – “Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību.” (Kol. 4:2)

Artis un Dzintra

Šī gada zīme mūsu draudzei bija Simtgade. Sākām gatavoties februārī ar vienotām draudzes lūgšanām. Izvēlējamies savos svētkos mūsu pilsētai dāvināt Veselības izstādi. Kad palīgi, stendu aprīkojums un inventārs testiem bija sarunāts, izstāde pat iekļauta novada svētku programmā, sākās atteikumi.

Viss vajadzīgais inventārs bija biedrībai “Latvijas Veselības misija”, bet tas jau bija apsolīts Cēsu draudzei, kura ar šādu izstādi tajā pašā datumā piedalījās savas pašvaldības pilsētas svētkos. Zvanījām, meklējām, bet risinājuma nebija. Atkāpties nevarējām, jo iesaistītajās iestādēs bijām liecinājuši, ka šādi pagodinām mūsu Radītāju par Viņa dotajiem veselīgas dzīves principiem. Lūgšanās šo pasākumu atdevām mūsu Kungam, atzīstot savu bezspēcību. Notika neticamais – Cēsu novada dome palūdza SDA Cēsu draudzi nomainīt Veselības izstādi pret

muzikālu pasākumu, un paredzētajā datumā Tukumā notika interaktīva Veselības izstāde. Tās gandrīz trīs simti apmeklētājiem kalpoja 67 darbinieki no daudzām Latvijas draudzēm.

Ienākot mūsu draudzes pagalmā, viesi nezināja, ka šī izstāde varēja notikt, tikai pateicoties mūsu mīļajam Debesu Tēvam.

Daina

Šī gada Lūgšanu nedēļas lasījumi bija ticību stiprinoši un iedvesmojoši. Dievs ir labs. Viņš pirmais mūs ir mīlējis un atdevis Savu visdārgāko – Savu Dēlu Jēzu Kristu, lai mūs glābtu un mirtu par mūsu grēkiem.

Dievs mani aicina uz dziļākiem piedzīvojumiem ar Viņu un mudina turēt solījumu – klusajās rīta stundās ar Viņu satikties, uzņemt sevī Dzīvības Vārdu, ļauties Viņa audzināšanai un vadībai.

Mana kaimiņiene, par kuru arī lūdzu, šajā nedēļā priekš manis paveica kādu darbu, kuru pati nevarēju izdarīt. Kā pateicību varēju iedot kādu Bībeles atziņu. Cita kaimiņiene lūdza manu pakalpojumu, arī viņai tika kāds Bībeles apsolījums.

Lai Dievs piepilda mūsu dvēseles ilgas pēc Svētā Gara spēka, lai draudze varētu izpildīt uzticēto patiesības nešanu pasaulei! Kā teikts Jesajas 60:1: “Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi.” Šis ir teikums no Lūgšanu nedēļas lasījuma: “Viņam ir vara piepildīt Savu mūžīgās dzīvības apsolījumu.” “Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāsities neizsakāmā un apskaidrotā priekā, kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi, dvēseļu pestīšanu.” (1. Pēt. 1:8, 9)

m. Skaidrīte Āriņa

Arī es vēlos nedaudz padalīties par atbildētajām lūgšanām šajā gadā. Jāsaka tā, ka Dievs šajā gadā manī ir ļoti audzinājis pacietību un mācījis uzticēties Viņam tajā, ka Viņš zina katras lūgšanu atbildes īsto laiku, vietu un veidu, zina, kā atbildēt uz manu lūgumu vai vajadzību.

Ir tā, ka kādas ikdienišķas, varbūt pat steidzamas vajadzības Viņš ir piepildījis ātri, bet ir lūgšanas, uz kurām Dievs māca gaidīt. Īpaši Viņš

šajā gadā ir darbojies pie tā, lai mācos uzticēties tam, kā Viņš atbildēs, nevis tā, kā es esmu iedomājusies. Līdz ar to ir bijuši pārbaudījumi, ka nenotiek tā, kā es biju iecerējusi, par ko es dusmojos. Tajā pašā laikā mans sirds stāvoklis bija tāds, ka spēju Viņam padoties.

Jā, vēl joprojām mācos gaidīt un uzticēties, jo Viņš taču pats par Sevi ir teicis: “Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecības, jo uzticams ir tas, kas apsolījis.” (Ebr. 10:23) Tādos brīžos Viņš no jauna atgādina pantus no Bībeles, kas runā par cerību un to, ka Viņš ir uzticams. Šāda pieredze – kad nenotika tieši tā, kā biju vēlējusies – man lika nomierināties un neskriet Dievam pa priekšu. Tā man māca būt kā Jēzum – lēnprātīgai un no sirds pazemīgai Dieva priekšā.

Agnese Viksne

Grūtniecības laikā meitiņai sonogrāfijā bija redzams ieslēgums sirdī un neraksturīga smadzeņu struktūra ar cistām. Pēc eksperta skatījuma, tas varētu liecināt par Dauna sindromu. Tas parādījās jau vēlākajā grūtniecības posmā, un tāpēc bija pēdējā diena, kad varēja uztaisīt analīzes, kas neietekmē grūtniecības norisi.

Dievs vadīja mūs visu to dienu, kaut bija daudz izaicinājumu. Mēs gaidījām rezultātus no Amerikas un lūdzām kopā ar visu draudzi. Atnāca labi rezultāti, un pēc laika pazuda arī visi veidojumi smadzenēs un sirdī. Slava Dievam!

Diāna

Šajā gadā, tieši tāpat kā iepriekšējos, ir piedzīvota ne viena vien atbildēta, stiprinoša un prātā paliekoša lūgšana. Šoreiz gribu pieminēt tikai divas.

Kad maijā biju saņēmusi savu pēdējo bezdarbnieka pabalsta maksājumu, vajadzēja izlemt, ko darīt tālāk. Man bija veselības problēmas, pati – gadu pirms pensijas vecuma sasniegšanas. Tomēr es labprāt būtu gribējusi atrast piemērotu darbu un to gadu līdz pensijai strādāt. Darba tirgū mana situācija bija ļoti sarežģīta, tomēr ne pilnīgi bezcerīga. Lūdzu par to un meklēju darbu, bet manas pūles nevainagojās panākumiem.

Piemēram, atradu intervētāja vakanci sociālo pētījumu firmā. Biju šādu darbu jau reiz izmēģinājusi un zināju, ka viegls tas nav, tomēr pietiekami interesants, un šajā situācijā labprāt tur strādātu. Aizsūtīju CV un pieteikumu, bet pat nesaņēmu atbildi. Biju aizgājusi arī aprunāties ar kādas firmas pārstāvi. Tur vajadzēja cilvēkus, kuri sagatavotu un novadītu preču un pakalpojumu prezentācijas ar mērķi tās pārdot. Viņš apstiprināja – jā, darbinieki viņiem vajadzīgi. Sāku uzdot jautājumus. Manā situācijā iegūt darbu firmā būtu iespējams, taču tad nāktos nokārtot pašnodarbinātā statusu. Tas mani itin nemaz neapmierināja, un runāt pie firmas vadības es nemaz nedevo.

Citos gadījumos nepatika uzņēmuma vadības darba stils vai bija kāda cita būtiska problēma. Ja būtu pilnīga bezcerība, droši vien kaut ko atrastu un izvēlētos, galu galā tas bija tikai uz vienu gadu. Taču, jo vairāk mēnesis tuvojās noslēgumam, jo nopietnāk sāku apsvērt iespēju priekšlaicīgi pensionēties. Protams, lūdzu par visu šo situāciju. Vai tad man neatrastos piemērots darbs, ja tā būtu Kunga griba? Protams, atrastos!

Kā jau minēju, situācija nebija pavisam bezcerīga. Tomēr katrai iespējai bija kāds būtisks, reizēm pat nepieņemams šķērslis. Tā es galu galā nolēmu priekšlaicīgi pensionēties. To izdevās nokārtot ātri un viegli ar ļoti atsaucīgu un zinošu sociālo darbinieku palīdzību. Ka tieši tas bija Kunga prāts un atbilde uz manām lūgšanām, pārliecinājos vēlāk, kad smagi saslima vīrs. Savā situācijā varēju par viņu rūpēties un atbalstīt viņu uz pilnu slodzi, kā arī katru dienu apmeklēt slimnīcā. Paldies Dievam, ka nebiju sākusi strādāt jaunā darbā, no kura, visticamāk, tik un tā nāktos aiziet. Kungs ļāva mums iziet tam cauri kopā, kā arī līdz tam bijām dzīvē gājuši.

Vēl gribu pieminēt kādu gadījumu, kad es sāku risināt savu problēmu no nepareizā gala. Tā bija tik ikdienišķa un maza lieta, ka nevaru apgalvot, vai tas tiešām notika tieši šogad, un tam pat nav nozīmes. Sabata sapulces laikā man sāka sāpēt galva. Uzreiz sameklēju somiņā pretsāpju tableti un iedzēru. Pirmās daļas beigās sapratu, ka sāpes nav pat mazinājušās.

Atradu somiņā vēl cita veida tabletes, spēcīgākas nekā pirmās. Iedzēru jau otru tableti. Taču galva sasāpējās vēl stiprāk. Sekoja trešā tablete. Nekas nemainījās. Ko Kungs gribēja man pateikt? Pēkšņi es to sapratu. Es biju sākusi no nepareizā gala. “Pielūgsim,” klusi pačukstēju vīram. Viņš pamāja, un mēs pavisam klusi pielūdzām. Pēc piecām minūtēm galvas sāpes bija pazudušas, it kā vispār nebūtu bijušas, bet es uz visu atlikušo mūžu atcerējos, ar ko tieši jāsāk risināt katra problēma – ar lūgšanu!

Antra Galiņa

Kārsavas draudze jau vairākus gadus vienojās kopīgās lūgšanās, lai Dievs atbildētu un tiktu izveidots “Ceļa meklētāju” klubs. Un – slava varenajam Dievam! Pirms gada šī lūgšana tika atbildēta! Sākumā mūsu draudzes bērni brauca uz Alūksni un mācījās Mika Možeiko vadībā kopā ar Alūksnes Ceļa meklētājiem, bet pēc tam sāka darboties paši Lienītes Ģipsles vadībā.

Mēs, Kārsavas Septītās dienas adventistu draudze, pateicamies Dievam par šo lielo un brīnišķīgo dāvanu!

Ar cieņu, Inese Mortukāne,
Kārsavas draudzes sekretāre

Pēc kāda īpaša Lūgšanu nedēļas piedzīvojuma, ko savulaik pieredzēju savā Londonas *Holloway* draudzē un par ko jau vairākkārt esmu liecinājusi, vienmēr gaidu Lūgšanu nedēļu aizturētu elpu, jo zinu, ka tas ir laiks, lai piedzīvotu ko īpašu. Tam gan ir vajadzīgi daži priekšnosacījumi: 1) par to ir jālūdz, pirms Lūgšanu nedēļa vēl ir sākusies, 2) ir jātic tam, ka kaut kas sevišķs tiešām notiks, un tas jāgaida. Tā taču ir, ka pēc vienas brīnumainas atbildes gribas piedzīvot nākamo, jo mūsu Dievs ir Dievs, kurš dara brīnumus.

Šoreiz Debesu Tēvs man dāvāja brīnumu vakaru jau Lūgšanu nedēļas pirmajā dienā. Tā bija diena, kad notika Latvijas Televīzijas 70 gadu jubilejas sarīkojums. Man tā bija iespēja pēc ilgāka laika tikties ar agrākajiem kolēģiem. Šis vakars izvērtās par īstu atkalredzēšanās prieku, interesantu sarunu, aizrautīgu smieklīgu, spilgtu atmiņu un vētrainu apkampienu vakaru. Bija vairāki

brīži, kuri mani ne tikai patīkami pārsteidza, bet arī aizkustināja līdz sirds dziļumiem, jo tajos varēju saskatīt Dieva rokrakstu un Viņa Gara klātbūtni.

Piemēram, viena redakcijas kolēģīte, ieraugot mani, izsaucās: “Vineta, es par tevi domāju!” Pēc tik daudziem gadiem? Neiespējami! Tomēr Dievs ir atgādinājis un licis domāt gan viņai, gan man. Nu jāieplāno atsevišķa satikšanās! Nākamais pārsteigums bija tad, kad pie manis pienāca kāda populāra TV žurnāliste un teica: “Vineta, man patīk tas, ko tu dari!” Neizpratnē iepletu acis, bet viņa paskaidroja: “Es sekoju tev *Facebook*!” Mēs labi pazinām viena otru, bet neatceros, ka vairāk par sasveicināšanos būtu ko runājušas. Cik liels bija prieks, redzot, ka viņa vēlas pavadīt nesteidzīgu laiku kopā ar mani, runājoties un daloties savā ticības pieredzē!

Kāds cits man mīļš kolēģis ir gandrīz zaudējis acu gaismu un nu ļoti vēlas, lai ik vakarus viņam piezvanu. Mūsu vakara sarunas ir izvērtušas par īstu garīgo cīņu lauku, bet esam norunājuši, ka lasīšu viņam pa telefonu priekšā grāmatas. Tas man dod kādu cerības staru. Tik viegli padoties nevar!

Šo kontaktu sarakstu varētu turpināt vēl un vēl, taču galvenais, ka nu man ir vairāk nekā divpadsmit cilvēki, par kuriem lūgt un ar kuriem uzturēt kontaktus. Jālūdz, lai Debesu Tēvs pats gana Savas pazudušās avis un dod man dievišķu pienākuma apziņu un neatslābstošu lūgšanu garu, lai šo Dievam tik dārgo dvēselu vārdi nepagaistu no apziņas ikdienas steigā. Pat bail domāt, cik tas ir liels uzdevums!

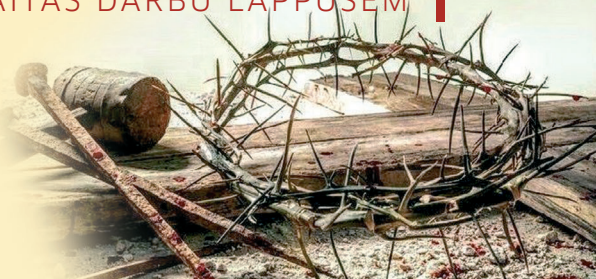
Kungs, Tu man esi devis darba pilnas rokas! Es izvēlos iet kopā ar Tevi pa šīs pasaules putekļainajiem lielceļiem, lai meklētu tos, kuri vēl nezina ceļu uz Tēvmājām!

Vineta Krauliņa

Sagatavoja Baiba Bērziņa un
Anitra Roze

KRISTUS PAZEMOŠANĀS

Vai mūsu Priekšzīme negāja grūtu, pašizliedzīgu, pašuzpurīgu un pazemīgu ceļu, lai mūs glābtu? Viņš sastapās ar grūtībām, piedzīvoja neveiksmes, izcieta kaunu un lielas bēdas. Vai lai mēs atsakāmies iet pa to ceļu, pa kuru mūs vada Godības Ķēniņš? Vai mēs sūdzēsimies par grūtībām un pārbaudījumiem, ko piedzīvojam, lai uzvarētu paši savā labā, ja atcerēsimies mūsu Pestītāja ciešanas un kārdināšanas tuksnesī, Ģetzemanes dārzā un Golgātā? Viss tas izciests, lai mums rādītu ceļu un sagādātu dievišķo palīdzību, kura mums jāsatver vai arī jāiet bojā. [...]

Uz šo grēkiem aptraipīto zemi Kristus nāca no godības pagalmiem un pazemoja Sevi līdz cilvēcībai. Viņš uzņēmās mūsu vājības un visās lietās tika kārdināts līdzīgi mums. Kristus, dzīvodams zemes dzīvi, izveidoja pilnīgi taisnīgu raksturu ne sevis dēļ, jo Viņa raksturs jau bija skaidrs un nevainojams, bet kritušā cilvēka dēļ. Savu raksturu Viņš piedāvā cilvēkam, ja tas to vēlas pieņemt. Nožēlojot grēkus, ticot uz Kristu un paklausot pilnīgajiem Dieva likumiem, grēcinieks panāk, ka Kristus taisnību pieskaita viņam; tā kļūst par viņa taisnību, un viņa vārdu ieraksta Jēra dzīvības grāmatā. Viņš kļūst par Dieva bērnu, ķēnišķīgās ģimenes locekli.

Atpirkdams pasauli, Jēzus samaksāja bezgalīgu maksu, un cilvēce tika atdota Viņa rokās, tā kļuva Viņa īpašums. Viņš upurēja Savu slavu, bagātību, brīnišķo mājvietu ķēnišķīgajos pagalmos un kļuva Jāzeps un Marijas dēls. Jāzeps bija viens no visvienkāršākajiem dienas strādniekiem. Arī Jēzus strādāja. Viņa dzīve bija grūtību un rūpju pilna.

Pēc kristības, uzsākot kalpošanas darbu, Viņš gandrīz sešas nedēļas izturēja mokošu gavēni. Taču ne spēcīgā izsalkuma sajūta vien sagādāja Viņam tik neizsakāmas ciešanas, bet gan pasaules grēku vaina, kas smagi gūlās uz Viņa

pleciem. Viņu, kurš nepazina nekādu grēku, mūsu dēļ darīja par grēku. Mūsu grēku dēļ, izjutot šo briesmīgo vainas smagumu, Viņš izturēja grūto pārbaudi attiecībā uz ēstgribu, pasaules mīlestību un godkāri, un uz tieksmi lielīties, kas vada uz iedomību. Kristus izturēja šīs trīs galvenās kārdināšanas un uzvarēja cilvēka dēļ, izveidodams priekš tā taisnu un godīgu raksturu, jo Viņš zināja, ka cilvēks pats to nespēj veikt. Viņš zināja, ka sātans uzbruks cilvēkam šajās trijās lietās. Sātans pārspēja Ādamu un bija apņēmies turpināt savu darbu, līdz panāktu pilnīgu cilvēces bojā eju. Kristus iestājās cīņā cilvēka labā, jo Viņš redzēja, ka cilvēks pats nespēj uzvarēt. Ar Savu ciešanu pilno dzīvi, pašizliedzību, uzpurēšanos, pazemošanos un nāvi Viņš sagatavoja cilvēku pestīšanas ceļu. Viņš atnesa cilvēkam palīdzību, lai tas, sekodams Kristus piemēram, varētu savukārt uzvarēt, kā Kristus bija uzvarējis viņa vietā.

[...] Cik saudzīgi maiga un laipna ir mūsu Debesu Tēva rīcība ar Viņa bērniem! Viņš glābj tos no tūkstoš viņiem pašiem neredzamām briesmām un pasargā viņus no sātana grūti nojaušamām viltībām, lai tie netiktu iznīcināti. Ja arī Dieva gādīgās rūpes caur Viņa eņģeļiem nav redzamas mūsu aptumšotam prātam, tad tomēr mūsu laipnā un žēlsirdīgā Pestītāja vienmēr modrā acs ir nomodā par Savu roku darbu. Mums vairāk jāpateicas par tām žēlastības bagātībām, kuras Viņš ik dienas mums dāvā.

[...] Kalpošana Kristum nav verdzība, ja dvēsele pilnīgi svētījusies Kristum. Paklausība Pestītājam mūs nešķir no šīs dzīves laimes un patiesiem priekšiem, bet tai būs izdaļījošs un augšup ceļošs spēks uz mūsu raksturu. Bībelē atrodamā dārgā Dzīvības Vārda pētīšana ik dienu stiprina mūsu saprātu un sniedz mums zināšanas par Dieva lielajiem un brīnišķīgajiem darbiem

dabā. Caur Rakstu studijām mēs iegūstam pareizas zināšanas, kā mums jādzīvo, lai baudītu vislielāko daudzumu tīras un skaidras laimes. Bībeles pētītājs atradīs Rakstos arī pierādījumus, ar ko stāties pretī neticīgo šaubām un atvairīt tās ar patiesības skaidro gaismu. Kas meklējuši Rakstos, tie vienmēr būs stipri pret sātana kārdināšanām, viņi būs pilnīgi sagatavoti visiem labiem darbiem un būs spējīgi ikvienam jautātājam atbildēt par cerību, kas mīt viņos.

Pārāk bieži uzskata, ka reliģija pazemo cilvēku un ka, pieņemot Bībeli par dzīves vadoni, grēcinieks nonāk zemākā stāvoklī un savā attīstībā apstājas. Daži domā, ka Bībeles prasības ir pārāk skarbas un ka to pieņemšana prasa atteikšanos no visa patīkamā, skaistā, kas dod prieku, bet tā vietā sniedz pazemojumu un ne cēlumu. Šī ir sātana lielākā viltība. Skaidrā Jēzus reliģija no sava sekotāja prasa dabīgā skaistuma vienkāršību, dabīgo smalkumu un sevišķu tīrību, bet ne māksloto un viltoto.

Ja skaidrā reliģija tiek uzskatīta kā pārāk stingra un prasīga un ja, sevišķi attiecībā uz jauniešiem, tā nelabvēlīgi tiek salīdzināta ar pasaules mānīgo spožumu un nevērtīgajiem vizuāliem, tad arī Bībeles prasības tiek uzskatītas kā pazemojošas, kā sevi aizliedzoši pārbaudījumi, kas jauniešiem atņem visu dzīves prieku. Taču Bībeles reliģija vienmēr cenšas cilvēku pacelt un izsmalcināt. Ja tie, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, skaidros reliģijas pamatlikumus izdzīvotu savā dzīvē, tad Kristus reliģija būtu pieņemama visizsmalcinātākajiem prātiem. Bībeles reliģijā nav nekā tāda, kas nesaskanētu ar viscēlākajām jūtām. Tā visos priekšrakstos un prasībās ir tikpat skaidra kā Dieva raksturs un tikpat augsta kā Viņa tronis.

Pasaules Pestītājs mūs ir brīdinājis no dzīves lepnības, bet ne no tās dabīgā skaistuma un pievilcības.

Viņš norādīja uz brīnišķo lauku
ziedu skaistumu un uz lilijām, kas
savā neaptraipītajā skaidrībā mierīgi
aug ezera dzelmes klēpī, un sacīja:
“Mācieties no puķēm laukā, kā tās
aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj, tomēr
es jums saku, ka ir Zālamans visā
savā godībā tā nav bijis apgērbts,
kā viena no tām.” Šeit Viņš rāda,
ka, lai arī cilvēki ļoti rūpētos un
nogurdinoši strādātu, vēlēdamies
ar ārējo greznumu un mākslīgajiem
rotājumiem, ko viņi tik augstu vērtē,
izsaukt apbrīnu, tad tomēr viņi

nespēs līdzināties vienkāršā lauku
zieda dabīgajam skaistumam. Pat šie
Dieva rotātie vienkāršie ziedi savā
daiļumā pārspēj krāšņos Zālamana
tērpus. “Ir Zālamans visā savā godībā
nav bijis apgērbts kā viena no tām.”
Te ietverta svarīga mācība katram
Kristus sekotājam. [..]

Vai jūs gribat dzirdēt Viņa
debešķīgās pamācības vārdus? Viņš
jūsos ierosina pārdomas, kas jūs
darīs cēlākus, tīrākus, smalkjūtīgākus
un kas nekad nepazeminās un
nesakropļos jūsu saprātu. Viņa balss

runā uz jums: “Jūs esat pasaules
gaišums, pilsēta, kas stāv kalnā, nevar
būt apslēpta.” “Lai jūsu gaisma spīd
ļauzu priekšā, ka tie ierauga jūsu
labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas
ir Debesīs.”

Ja Dieva gaisma būs jūsos, tad
tā spīdēs uz citiem. To nekad nebūs
iespējams apslēpt.

(Elena Vaita. “Liecības draudzei”,
3. sēj., 371.–376. lpp.)

Lai tava dvaša,
Vārdos izskriedama,
Nes kāda sirdī
Cerību sev līdz!
Jo tam, kurš tumsā,
Vajadzīga gaisma,
Jo tam, kurš nomaldījies,
Tev ir jāpalīdz.
To svētību,
Ko Debestēvs tev devis,
Kas cerībā un ticībā tev ir,
To dali tam,
Bez cerības kas dzīvo,
Kas gaismas slāpst,
Kam Dievā jāpiedzimst.
Lai vienaldzība,
Aizraidīta projām,
Vairs nezog dārgo laiku tev!
Jo cieši aizvērtas ir Debess durvis
Tam cilvēkam, kurš dzīvo tikai sev.
Lai Jēzus roka tevi vada
Un padomu sniedz
Viņa dāsnā sirds,
Tad būsi tu starp cilvēku un Dievu
kā Svētā Gara veidots
Mīlestības tilts.

Ingrīda Markusa

Jau gadsimtus daudz atkal un atkal no jauna
Pie mazās un necilās Betlēmes silītes ļaudis nāk,
Lai atjaunotu senseno Ziemsvētku stāstu jauko,
Kā pasaules Glābējs Savu zemes ceļu sāk.

Caur gadsimtiem cauri cilvēce atceras nakti svēto.
Kā spoži sudraba graši uz debesu samta klona
Mirdz zvaigznes klusi, spožs tumsā ugunskurs kvēlo,
Sēž, sargājot avis, tur gani, par ikdienas rūpēm domā.

Te pēkšņi, šķiet, pārplēstas pušu tiek debesis klusās,
Un gaismas stari kā zelts kausēts plūst pāri viņiem.
Sirds pamirst krūtīs, vārds neizteikts paliek uz lūpām,
Kad Debesu sūtnis spožs nostājas blakus tiem.

“Ak, mīlie gani, jel nebīstieties, jel ziniet,
Ka lielu prieku jums nesu katram šai pasaulē!
Ir dzimis Pestītājs, Kristus, Tas Kungs! To dzirdiet –
Viņš kūti, autiņos tīts, mierīgs dus silītē!”

Tā runājot vēl, tam blakus stāj draudze no Debess,
Un mīlīgās balsis gaišā priekā un laimē skan vārds,
Slavējot Dievu: “Gods Dievam augstībā, miers virs zemes,
Jā, lai miers virs zemes un cilvēkiem visiem labs prāts!”

Kad svēto draudze ar skanīgām dziesmām lēni
Gaist tālē un Debesu atblāzma līdzī tai dziest,
Steidz gani uz Betlēmi slavēt un pielūgt to Bēru,
Ko pielūdz vēl šodien, ko pielūdzam mēs ikviens.

Nāc, pielūgsim katrs mēs šodien Glābēju mīlo!
Nāc, dosim Tam sirdi, kas patiesā ticībā kvēl!
Vēl šodien ir laiks, vēl šodien Viņš gaida mūs mīlot,
Vēl šodien priekš katra ir Golgātā Upuris Svēts.

Vien atceries, mīlais, ka silīte Betlēmē tukša,
Nav bērniņa mazā un kuslā, ir Valdnieks varens un svēts.
Mēs gaidām to krāšņo dienu, kad kopā ar eņģeļu draudzi
Viņš atnāks mūs mājup vest, liesmu vainagā, godībā tērpts.

Austra Freija

Ir klāt šis laiks

Ir klāt šis laiks, tik svētais, brīnumainais,
Kad gaišāks, laimīgāks kļūst viss.
Dievs mīlestībā dāvāja reiz Dēlu
Un līdz ar Viņu – visas Debesis!
Šis laiks ir klāt, kad debesis uz zemi
Tik dāsni zvaigžņu gaismu lej,
Un katrā sirdī sākas Ziemassvētki
Ar cerību, kas uzzied dvēselei!

Ir klāt šis laiks, tik svētais, brīnumainais,
Kad gaišāks, laimīgāks kļūst viss.
Dievs mīlestībā dāvāja reiz Dēlu
Un līdz ar Viņu – visas Debesis!
Šis laiks ir klāt, kad debesis uz zemi
Tik dāsni zvaigžņu gaismu lej,
Un katrā sirdī sākas Ziemassvētki
Ar cerību, kas uzzied pasaulei!

Ingrīda Markusa

Ar Tavu atnākšanu, Kungs,
nāk Debess skaistums līdz,
Tāds mīlestības dziļums!
Ne vārdos izsacīt!
Ar Tavu piedzimšanu
dzimst līdzī dievišķs prieks,
Un cerību kā balvu
gūst katrs grēcinieks.
Lūk, Tava žēlastība
pār zemi zvaigznes lej!
Tu dāvinī, DIEVS, Gaismu
tik tumšai pasaulei.
Tu atnāci kā Bērniņš,
kā Debess sūtnis kluss,
Kaut pasaule šī visa
Tavās rokās dus.
Tava piedzimšana
nes katram cerību
Būt ar Tevi kopā
visu Mūžību.

Ingrīda Markusa

Kad debestiņa, tik gaišā,
Nakts melno segu sedz,
Kā mirdzošas zelta pogas
Dievs debesis zvaigznes dedz.
Šķiet, viņas tik tuvu zemei,
Liekas, pavisam klāt,
Grib tavas domas un sirdi
Debesīm piepogāt.
Vai dzirdi, kā zvaigznes stāsta,
Klusējot mirdzumā,
Par tavu Radītāju,
Par Dievu Visumā?
Kā var tā klusējot stāstīt
Un nemaz nerunāt?
Un tomēr tik daudz no zvaigznēm
Par Dievu var uzzināt!
Lūk, katra zvaigznīte stāsta,
Cik Debestēvs varens un mīļš!
Nebaidies, tici tikai,
Pats Dievs tevi ļoti mīl!
Meklē Ziemassvētku naktī
To zvaigznīti vienīgo,
Kas ceļu pie Jēzus gaismo,
Un nepazaudē to!
Debesis pasaulei pāri
Savā skaidrībā mirdz.
Tu skaties tajās un redzi,
Cik skaista ir Dieva sirds!

***

Pats lielākais Dārgums – Jēzus
Lai tavā dvēselē mirdz,
Tad svētīga būs tava dzīve
Un arī skaista būs sirds!

Ingrīda Markusa

Nāc pie Jēzus!
Tas ceļš ir gaismots,
To droši ej,
Jo Jēzus aicināts iet līdzās.
Viņš roku tur, Viņš ceļu šķir,
Un Viņa gādība ir nemirstīga.
Viņš nāca tieši tevis dēļ,
Tu mājā paša Dieva sirdī.
Viņš mīl. Tam rūp.
Viņš gaida vēl...
Tu vari uzticēties Mīlestībai!

Ingrīda Markusa

Andris Pešelis –
Sabatskolas nodaļas
vadītājs, Elenas Vaitas
mantojuma un adventistu
vēstures nodaļas vadītājs

GLIKA BĪBELES TULKOJUMA VALODA UN TĀS ATTĪSTĪBA

Glika Bībeles tulkojumu (1689), līdzīgi kā tagad Jauno tulkojumu (2012), jau tolaik kritizēja tā smagās valodas dēļ. Glika tulkojumam ir bijušas vairākas redakcijas, kuru laikā tika veikti centieni tajā lietoto latviešu valodu atbrīvot no ģermānismiem un arhaismiem. 19. gadsimtā vairs nelietoja 17. gadsimta latviešu valodu. Bija nepieciešami teksta uzlabojumi.

G. Šaurums savā darbā min septiņus dažādus Glika Bībeles izdevumus, kuri tapuši pēc pirmā izdevuma 1689. gadā.

Otrais izdevums tapis 1739. g. ar grāfa Cincendorfa atbalstu. Arī šo izdevumu atbalstīja ģenerālsuperintendents J. Fišers, tas bija J. Fišers jaunākais – pirmā latviešu Bībeles izdevēja J. Fišera dēls. Pirms šī izdevuma iespēšanas tika izveidota tā teksta Revīzijas komiteja, ko atbalstīja arī Kurzemes hercogs. Otrais izdevums tika iespiests Kēnigsbergā.

Trešais izdevums 1794. gadā tapis ar mācītāja Gustava Bergmaņa gādību. Tā Jaunās Derības tekstu sagatavoja Neretas mācītājs, kurš katrai grāmatai bija pievienojis paskaidrojošus tekstus, kuri atšķīrās no oficiālās baznīcas pozīcijas. To Bībeles biedrībā pamanīja vien pēc izdošanas, tādēļ tika pieņemts lēmums šo izdevuma tirāžu likvidēt un tā vietā izdot jaunu. Trešā Glika Bībeles izdevuma teksts bija revidēts, un tas atkārtoti tika izdots vēl sešas reizes.

Ceturtais izdevums 1825. gadā tika izdots Pēterburgā ar Angļu un ārzemju Bībeles biedrības atbalstu.

Piektais izdevums 1854. gadā tapa, pateicoties bīskapa K. Ulmaņa nopelnam. Šajā izdevumā netika veikti lieli teksta labojumi, labota tika vien vārdu kārtība teikumos. Iespiests Rīgā.

Sestais izdevums 1877. gadā tapis ar Dobeles mācītāja Augusta Bīlenšteina gādību. Pirms tā vairāk nekā 10 gadus darbojās Bībeles tulkojuma teksta revīzijas komiteja, kas veica teksta labojumus. Iespiests Jelgavā.

Septītais izdevums 1898. gadā tapis ar mācītāja Roberta Auniņa gādību. Viņš pats 16 gadus bija strādājis pie tulkojuma revīzijas. Tas ir izdots vairākas reizes: Rīgā, Jelgavā, Leipcigā u.c. Šī izdevuma Glika Bībeles izdotas arī Latvijas brīvvalsts laikā un ir visvairāk sastopamas no visiem citiem izdevumiem.

ATŠKIRĪBAS GLIKA BĪBELES IZDEVUMU TEKSTĀ

Starp pirmo Glika Bībeles izdevumu un pēdējo izdevumu ir redzamas atšķirības, jo pa vidu ir bijušas vairākas gramatiskās revīzijas, lai novērstu latviešu teksta ģermānisko skanējumu. Tomēr arī pēdējās revīzijas tekstā joprojām ir ļoti jūtama vācu valodas izteiksme, kā arī tas ir iespiests gotu drukā.

Šeit, lai rodas priekšstats, piedāvāju dažas rakstu vietas salīdzinājumam starp 1689. g. valodu un 1926. g. Glika Bībeles izdevuma valodu:¹

¹ Atgādinājums: sch = š; ee = ie; ah = ā; eh = ē, ih = ī, uh = ū.

Ījaba 38:28,29, 32

1689. "Irrag Leetum kāhds Tehws? Jeb kas irr tahs Rassas Lahsas dsemdinajs? No kurras Wehdera nahk Leddus ahra / un kas irr to Salnu appaksch Debbes dsemdinajs? (..) Warri tu to Rihta-Swaigsni iswest sawā Laikā? Un tohs Debbes Wahgus pahr saweem Behrneem waddiht?"

1926. "Waj leetum ir tehws, waj kas dsemdinajis rāsas lahsi? No kura klehpja cehlees ledus, un no ka dsimusi debess salna. [...] Waj tu swaigsnes wari iswest sawā laikā un wadit debess wahgus un wiņu ratus?"

Daniēla 2:34

1689. "Scho redzeji tu / teekams weens Akmins noplehsts tappe bes Rokām / tas peedausija to Bildi pie wiņas Kahjam / no Dselses un Mahla / un satreece tahs."

1926. "Scho tu redzeji, teekams weens akmins taisijahs waļam bes rokām, tas sita to tehlu pee wiņa dselses un mahla kahjahm un tahs satreeca."

1. Korintiešiem 1:23

1689. "Bet mehs sludinajam Kristu to Krustā sistu / teem Juhdiem weenu Peedausihshanu / un teem Greekereem weenu Ģekķibu".

1926. "Bet mehs sludinajam Kristu, to krustā sistu, kas Juhdiem apgrehciba un Greeķeem ģekķiba".

Atklāsmes 14:9

1689. "Un tas treschais Eņģelis irr teem pakaļ nahcis / sacidams ar stipru Balksni: Ja kas to Swehru peeluhds un wiņņa Bildi / un peenemm to Mehrķi preekš sawu Peeru un pee sawas Rohkas".

1926. "Un cits eņģelis, tas treschais, teem nahca pakaļ sacidams ar stipru balsi: ja kas to swehru peeluhds un viņa bildi un peeņem to sīmi pie sawas peeres un pee sawas rokas".

GLIKA TULKOJUMA VALODA

Glika tulkojums tapa 17. gs. beigās. Ernsts Gliks mācījās latviešu valodu no vietējiem latviešiem. Mums nav zināmi to cilvēku vārdi, kuri bija mācījuši Glikam latviešu valodu. Gliks savas latviešu valodas zināšanas pilnveidoja daudzu gadu garumā. Tagad var tikai minēt, kāda bijusi latviešu valodas gramatika 17. gs. beigās, jo turpmāko latviešu valodas attīstību ietekmēja vācieši: Georgs Mancelis, Vecais Stenders, Ernsts Gliks, Kristofors Firekers, Augusts Bilenšteins un citi.

Mācoties latviešu valodu, Glikam nācās saskarties ar dažādām latviešu valodas izloksnēm, par kuru pastāvēšanu viņš, iespējams, pat nezināja. Rīgā saplūda dažādi latvieši no visiem novadiem, bet Alūksnē vietējie latvieši runāja Malienas izloksnē. Tomēr, pateicoties baznīcas darbībai, par vispopulārāko kļuva vidus izloksne, tajā tika iespiesta ne tikai Bībele, bet arī cita literatūra.

Glika tulkojuma pirmais izdevums satur vairākus vecvārdus, no kuriem var nedaudz rekonstruēt 17. gs. latviešu valodu, lai gan tad, kad Ernsts Gliks veica savu tulkojumu, viņš pielāgoja latviešu valodu vācu gramatikas likumiem, kas manāms pat vārdu kārtā.

Valodnieks Konstantīns Karulis izdala vairākus arhaismus Glika tulkojumā, piemēram:

apsumināties apsveicināties ("Un tie apsuminājās viens ar otru"),

balksnis, balksne balss (Atkl 14:2),

brālnieks tēva brālis (1. Sam. 10:14),

braulums kaislība ("to ērzeļu braulums" Ec. 23:20),

bulš sausums ("jūs sittis ar Bullu" Am. 4:9),

ievecēties nostāvēties ("Kad tas [vīns] ievēcējas, tad to var ar līgsmitību dzert"),

izplaust izplatīt, izplatīties,

iztēkāt iztaujāt, izdibināt,

izcilts augsts, izcils ("uz vienu augstu un izciltu kalnu"),

kārt ap ("priekš cilvēka neatradās palīgs, kas kārt to būtu),

klabati plāpas ("esat plukšķētāju mēlēm nodoti un ļaužu klabatos nākuši"),

lāgadība norēķināšanās ("tiem būs lāgadību dot soda dienā"),

laceklis mēlnesis,

lipnīgs laipns, mīlīgs ("lipnīgus vārdus dod", "lipnīga kā kāda stirne"),

miesloties rotaļāties,

mesls, metekls nodoklis, nodeva (Ap. d. 1:26),

mīlens mīlīgs,

nosiržu dziļi, no sirds, pie sirds ("Es nolādēju to, ka jūs to nosiržu neņemsiet vērā"),

pult krist ("starp slepkavām bij pulis"),

rasme raža, ienākumi ("caur tā vērša spēku nāk lielas rasmes"),

sarežģināt sarežģīt ("wiņņa Dohmas nesaražģinadami" Rom. 14:1),

senene senatne ("Tavi padomi no senenes ir patiesība un pieticība"),

strauties strauji doties ("nestrujies pret straumes").

Par iespējamiem E. Glika jaundarinātiem vārdiem A. Ozols uzskata tādus Bībeles tulkojumā lietotus vārdus kā, piemēram:

aizgrābt (Judīt. 12:16), **apgaismot** (Ps. 31:17), **apliecināt** (Rom. 13:21), **apstiprināt** (Ap. d. 26:10),

atieglināt (Jonas 1:5), **bezvalodis** (Mk. 9:25), **dalība** (1. Moz. 31:14),

darboties (Ps. 119:126), **dzimtene** (1. Moz. 31:13), **īslaicīgs** (Ebr. 11:25),

izspiegot (Gal. 2:4), **mazotne** (2. Mak. 15:12), **mīlzenis** (1. Moz. 6:4),

noraksts (Est. 4:8), **novecēt** (Ps. 6:8), **priekšzīme** (Jņ. 13:15), **ražens** (1. Moz. 39:6),

sapulcēties (Ebr. 3:1), **stundenis** (2. Kēn. 20:11), **tiesība** (2. Kēn. 20:19),

trakulis (Ps. 94:8), **vadonis** (Mt. 23:8), **valdonis** (Lk. 19:19),

viesības (1. Moz. 29:22).

E. Glika tulkojumā ir vairāki aizguvumi no vācu valodas, piemēram:

āverste (der Oberste – augstāks virsnieks), **apzēģelis** (der Siegel – zīmogs),

bildnieks (der Bilder – tēlnieks), **blaka** (die Blacke – tinte),

blaške (die Flasche – pudele), **dancāt** (tanzen – dejot, lēkāt),

jaktēt (jagen – spēlēt, palaidnoties, medīt), **lukte** (die Lichte – spuldze, spīdekls),

pikši

(fix – ātri), **pinķēt** (mocīt), **spanģis** (der Spann – spainis), **spitālis** (slimnieks, vāts, lepra).

Daudzi latviešu vārdi ir darināti pēc vācu valodas parauga, piemēram, **izsaknot** (auswurzen – izraut ar saknēm). Lokatīva vietā vācu valodas ietekmē bieži lietots prievārds **iekš** ("iekš zemes", "iekš tā Kunga vārda"), bet prievārds **priekš** lietots ne vien vietas vai laika nozīmē, bet arī vācu **für** nozīmē ("deve priekš viņa").

Tulkojumā lietotas daudzskaitļa datīva galotnes ar -ms: **augļiems, kājāms, krūtims, sirdims**. Darbības vārdiem daudzkārt pievienoti divi priedēkļi, piemēram: **izsabrīnījās, atsaģādājās, apsakampēs**. Tulkojumā darbības vārdiem bijušas pagātnes ē-celma formas: **gāje, mete, sviede** ("tad pazine Zauls... un pielūdze", "tie vīlisteri nāce un sapulcējās, un apmetēs iekš Zunemas").

Arhaiskas formas ir Glika lietotajiem divdabjiem, piemēram: "Meklējiet to Kungu, kamēr tas **atrastins**", "visi cilvēki un lopi, kas laukā ir **atrastīni**", "Un tu nezini, ka tu esi bēdīgs un **noželotins**".

Arturs Ozols raksta, ka vācu valodas iespaids Glika tulkojumā ir manāms gandrīz katrā teikumā. Vairākos gadījumos latviešu lietvārdiem tiek piemērota dzimte atbilstoši vācu valodai, piemēram, vilnis – **Wiļņa** (die Welle) Lk. 21:25; tuksnesis – **Tuksnese** (die Wüste) Joz. 1:4; stūris – **Stūre** (die Ecke) 1. Sam. 14:38; zieds – **Ziede** (die Blüte) Sīraha 51:15; zivs – **tas Ziws** (der Fisch) Jņ. 6:11; gulta – **Gults** (das Bett) Est. 1:6; sēkla – **Sēkls** (der Same) 1. Pēt. 1:23. Vārdam "priekš" ir formas: **Prieca** (Sal. pam. 10:1) un daudz **Priekas** (2. Mak. 14:8), jo "priekš" vācu valodā ir sieviešu dzimtē – die Freude.

Latviešu lietvārdi Glika tulkojumā rakstīti ar lielo burtu, gluži kā tas ir vācu valodā.

Vairākus vācu valodas vārdus Gliks pārtulkojis burtiski: **diēwabijātīgs** (gottesfürstīg)

Sir. 38:12, **Laulības-pārkāpīgs** (ehebrecherisch) Jes. 57:3, **Laika-grozīgs** (wetterwendisch) Mk. 4:17, **wisuwaldīgs** (allmächtig) Est. 4:9.

A. Ozols raksta, ka galotni -ms lietojuši gandrīz visi 17. gs. rakstnieki. To var sastapt arī Glika tulkojumā: **Augļiems** (Lk. 22:18), **Tawāms**

Kājāms (Mk. 13:36), **sawāms** **Krūtims** (Lk. 23:48), **Sirdims** (Lk. 24:25). Bez tam A. Ozols norāda, ka Gliks lietojis arī daudzskaitļa instrumentāli: **ilgis** (Est. 2:12), **sānis** (2. Kēn. 12:9), **pirmis** (Mt. 12:45), **labbis** (2. Moz. 32:32, 4. Moz. 11:15), **labbis Prātis** (2. Kēn. 12:4). Lietotas arī vecās formas kārtas skaitļos: **Pirman Kārtan** (2. Mak. 14:8), **ohtran Kārtan** (3. Moz. 13:54, 58). Šī senatnīgā forma ir sastopama arī vārdos: **āran**, **starpan**, **papriekšan**, **iekšan** un tamlīdzīgi. Taču Gliks ir lietojis arī mūsdienās pazīstamas šo vārdu formas: **ohtram Kārtam** (Jņ. 9:24), **šinnīm Dienām** (Lk. 24:18), **iekšam** (1. Mak. 9:51), **papriekšam** (Lk. 9:61), **augšam** (Lk. 18:33), **waļlam** (Ap. d. 4:23), **ilgam** (Ps. 49:10).

Šeit piedāvātais apraksts par E. Glika valodu nebūt nav pilnīgs. Glika tulkojumā ir daudz vārdu pārļu,

kuras pētnieki vēl aizvien atrod un izdabū laukā izpētei. Katrs no šiem vārdiem savā Bībeles rakstu vietā rada neatkārtojamo senatnīguma kolorītu, kad tas tiek nolasīts, piemēram, dievkalpojumā. Klāt vēl nāk senā gotu druka, kas mūsdienu lasītājam vien sagādā lasīšanas grūtības, gluži kā senajiem latviešu zemniekiem, kas lēnām burtoja un boksterēja 17. gadsimta grāmatas latviešu valodā.

Kopš tiem laikiem maz kas ir mainījies. Kā latvietis boksterēja Glika pirmo Bībeli, tā latvietis 21. gadsimtā ar pūlēm boksterē šo pašu Glika Bībeli. Taču ar Dieva aizgādību latviešu valodā ir arī citi tulkojumi, kurus var lasīt jau mūsdienīgākā drukā vai pat mobilo telefonu pielikumos. Tur jau latvietim lasīt sanāk raitāk. Ja vien ir vēlēšanās tam vēltīt savu laiku un iedziļināties Dieva Vārdā.

Literatūra:

Karulis, Konstantīns. *Glika Bībeles valoda un stils*. <https://telos.lv/glika-bibeles-valoda-un-stils/>

Ozols, Arturs. *Veclatviešu rakstu valoda*, Rīga: Liesma, 1965.

Šaurums, G. *Latviešu bībeles vēsture*, R: Ev. lut. Baznīcas virsvalde, 1935.

APMAINĪT RAIZES PRET DIEVA PIEDĀVĀTO MIERU

Cilvēks ik pa laikam par kaut ko raizējas. Nesen kādā auditorijā jautāju: “Lūdzu, paceliet roku, ja jums šodien ir izdevies nodzīvot, ne par ko neraizējoties!” Nepacēlās neviena roka.

Raizēšanās ir ikdienas realitāte. Arī Jēzus to saprata, vai gan citādi Viņš par to tik daudzkārt būtu runājis. Cilvēki raizēšanos mēdz sajaukt ar problēmu risināšanu, plānošanu, bet tas ir kas cits. Raizēšanās procesā mēs savu prātu nodarbinām ar sliktāko scenāriju izdomāšanu: “Ja nu...” Raizes ir kā ciņa starp bailēm un mūsu uzticēšanos Dievam.

Raizēšanās prasa daudz enerģijas, tā ir kā automašīnas motora darbināšana tukšgaitā – mēs stāvam uz vietas, bet degviela tiek patērēta.

Vēl raizēšanos varētu salīdzināt ar stāvbremzes noraušanu, kad mūsu prāts tiek paralizēts un nespējam rast risinājumu iedomātai vai reālai situācijai.

Salamana pamācībās 12:25 teikts: “Rūpes sirdī cilvēku sāpina [...]” jeb, kā lasām jaunajā latviešu tulkojumā: “Rūpesti nomāc cilvēka sirdi [...]” Mēs izjūtam iekšēju nemieru, vakarā nevaram aizmigt, no rīta pieceļamies saguruši, vakardienas raizēm klāt nāk jaunās dienas un tuvākas/ tālākas nākotnes raizes, līdz nemanot pienāk brīdis, kad jāatzīst – dzīvojam pastāvīgā trauksmē.

Vēlos līdzdalīt 5 mācītāja Marka Finlija izpētītus Bībeles principus, kā tikt galā ar raizēm:

1. Dievs joprojām visu kontrolē!

- “Pieminiēt notikumus kopš seniem laikiem, ka Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita līdzīga! Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, kopš laika gala to, kas vēl nebija noticis, sacīdams: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!” (Jes. 46:9, 10)

- “Viņš liek mainīties laikiem un dzīvei, Viņš atceļ un ieceļ ķēniņus, Viņš dod gudriem gudrību un saprātīgiem saprašanu; Viņš atklāj to, kas bija apslēpts un nezinā tīts; Viņš zina, kas slēpjas tumsā, pie Viņa mīt gaisma.” (Dan. 2:21, 22)

- Viņš joprojām rūpējas par mums:

- “Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš man liek ganīties zāļainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.” (Ps. 23:1-4)
- “Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” (Jes. 41:10)

2. Dievs dāvā spēku vienai dienai. Rīt Viņš ir gatavs tev to dāvēt atkal!

- “[...] Kādas tavas dienas, tāsds būs tavs spēks.” (5. Moz. 33:25; NKJV tulkojums)
- “Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tās ir ik rītu jaunas, un liela ir Tava uzticība.” (Raudu dz. 3:22, 23)
- “Tāpēc nezūdaities nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdīsies. Ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu.” (Mt. 6:34)
- “Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Jes. 40:29-31)

3. Dievs aicina raizes pārvērst lūgšanās!

- “Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.” (Fil. 4:6, 7)
- “Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1. Pēt. 5:7)
- “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.” (Mt. 11:28)
- “Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs taisnu; Viņš neļaus nemūžam taisnajam šaubīties.” (Ps. 55:23)

4. Dievs aicina atšķirt svarīgo no mazsvarīgākā!

- “Tāpēc Es jums saku: nezūdaities savas dzīvības dēļ, ko ēdīs un ko dzersīs, ne arī savas miesas dēļ, ar ko gērsīsies. Vai dzīvība nav labāka nekā barība? Un vai miesa nav labāka nekā drēbes? Skataities uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi? Kurš jūsu starpā var ar zūdišanos savam mūžam pielikt kaut vienu olekti? Un kāpēc jūs zūdaties apgērba dēļ? Mācaities no puķēm laukā, kā tās aug: ne tās strādā, ne tās vērpj, tomēr Es jums saku: ir Salamans visā savā godībā nav tā bijis apgērbts kā viena no tām. Ja tad Dievs zāli laukā, kas

šodien stāv un rīt tiek iemesta krāsnī, tā gērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs mazticīgie? Tāpēc jums nebūs zūdiēties un sacīt: ko ēdīsim, vai: ko dzersim, vai: ar ko gērsīsimies? Jo pēc visa tā pagāni dzenas; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mt. 6:25-33)

5. Dievs aicina lūkoties pāri raizēm un no sava skata nekad neizlaist mūžību!

- “Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs.” (2. Kor. 4:17, 18)

“Rūpes ir aklas un nespēj redzēt nākotni, bet Jēzus redz beigas jau sākumā. Visās grūtībās Viņš jau ir nodrošinājis palīdzību. [...] Debesu Tēvam ir tūkstošiem veidu mūsu nodrošināšanai, par kuriem mēs nekā nezinām.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, 482. lpp.)

Apmaini raizes pret Dieva piedāvāto mieru!

Baiba un Agris Bērziņi

« Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. Viņš man liek ganīties zāļainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina. (Ps. 23:1-4)

PILNVEIDOT DRAUDZĪBU AR DIEVU

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Ikvienas draudzības pamatā ir savstarpēja pieķeršanās, saprašanās, uzticība un kopējas intereses. Starp tuviem draugiem ir sirsnīgas attiecības. Labu draugu klātbūtnē varam justies brīvi, saprasti, iedrošināti, un šāda vide rosina pilnveidot sevi un darboties šī cilvēka labā.

Tāpat kā veidojam attiecības ar cilvēkiem, tā arī Dievs ilgojas, lai mēs tās veidotu ar Viņu. Attiecības ir dzīves būtība. Baušļi ir saistīti ar attiecībām starp cilvēkiem un Dievu. Jēzus ir sacījis: “Tevis būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šajos abos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.” (Mt. 22:37–40)

Dievs ir pirmais, kurš izsaka draudzības aicinājumu. Tā ir iespējama tikai Dieva žēlastības un Jēzus upura dēļ. Tu esi Dievam tik tuvu, cik tuvu pats izvēlies būt. Pilnveidojot draudzību ar Dievu, tai ir jāpievērš tikpat liela uzmanība kā jebkurai citai draudzībai. Draudzībai ir jāatvērš laiks, enerģija, uzmanība, un jābūt vēlmei uzturēt attiecības. Attiecību dziļumu nosaka tas, cik daudz spējam otram uzticēties. Šajā ziņā Dievs, atšķirībā no cilvēkiem, ir uzticams un absolūti ieinteresēts tavā labklājībā. Ir jāiemācās paļauties uz Viņu, kad Viņš ko lūdz izdarīt, jāiemācās rūpēties par to, kas rūp Viņam, un vairāk par visu

pārējo – jāiemācās ilgoties pēc Viņa draudzības. Iepazīt un mīlēt Dievu ir vislielākā privilēģija, un Dievam tas sniedz vislielāko gandarījumu. Vissvarīgākais dzīvē ir attiecības, nevis sasniegumi vai materiālo vērtību iegūšana. Mīlestībai un draudzībai ir mūžības vērtība.

Atskatoties uz Bībelē minētajiem Dieva draugiem, jāteic, ka nevienam no tiem nebija nevainojams. Ja Dieva draudzības priekšnoteikums būtu pilnība, tad mēs nevienam nevarētu būt Viņa draugs. Dieva žēlastības dēļ Jēzus joprojām ir grēcinieku draugs. Tas, kas mums ir jādara, ir jābūt godīgiem un vaļsirdīgiem Viņa priekšā. Atklātība ir istas draudzības pamatā. Dievu neiepriecina iepriekš iestudētas frāzes un liekvārdība, arī tas, ka tikai reizi nedēļā apmeklēsi draudzi un tad mēģināsi atvēlēt laiku lūgšanai. Viņš ilgojas pēc patiesiem, dziļiem un dedzīgiem vārdiem. Ilgojas, lai ikvienā sarunā, domās un pat problēmās tu ar Viņu sarunātos – “Lūdziet bez mitēšanās Dievu.” (1. Tes. 5:17)

Ja vēlies būt Dieva draugs, tev jābūt atklātam pret Dievu un jāuztic Viņam nevis vēlamās, bet patiesās izjūtas, visu, kas Tevī dienas laikā rodas, – kā priekus un izdošanās, tā dusmas, aizvainojumu, vilšanos un citas emocijas un jūtas. Rīkojies tāpat kā daudzi Bībeles varoņi, neko neslēpjot, neizliekoties un vienkārši atklāti pastāstot, kā tu jūties.

Dievs deva psalmus, lai mācītu mums atklātību un godīgumu.

Psalmos varam lasīt par šaubām, vilšanos, dusmām, smagu ciešanu apvienojumu ar pateicību, slavu un ticības apliecinājumus. Tu vari lūgt kā Dāvids: “Es piesaucu To Kungu ar skaļu balsi, es lūdzu To Kungu sirsnīgos vārdos. Es izkratu Viņa priekšā savu sirdi un izsūdzu Viņam savas bēdas.” (Ps. 142:2, 3) Ikreiz, kad uzticies Dievam, draudzība nostiprinās.

Uzticēties un paklausīt

Kad domājam par vārdu “paklausība”, tad prātā nāk nevis attiecības ar draugu, bet kādu priekšnieku vai skolotāju. Bet, lai piedzīvotu tuvību ar Dievu, ir nepieciešama paklausība. Jēzus ir sacījis: “Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.” (Jņ. 15:14) Šāda paklausība nav aiz bailēm vai pienākuma dēļ, bet mīlestībā uz Viņu, jo esam pārlicināti, ka Dievs zina, kas priekš mums ir vislabākais.

Sekoiet Jēzum Pateicībā

Jo ciešāk sekosim Jēzum, jo ciešāka kļūst draudzība. “Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis; palieciet Manā mīlestībā! Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā. To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsu

un jūsu prieks būtu pilnīgs.” (Jņ. 15:9)
Jēzus attiecības ar Tēvu ir paraugs
mūsu attiecībām ar Viņu.

TĀPAT KĀ “MĪLESTĪBA”, ARĪ “DRAUDZĪBA” IR DARBĪBAS VĀRDS

Mēs tiekam aicināti mīlēt citus, palīdzēt grūtībās nonākušajiem, dalīties, piedot un stāstīt citiem par Jēzu. Mīlestība ir tieši tā, kas motivē, iedvesmo, ļauj saredzēt citu vajadzības. Dievs ir priecīgs, ja paklausībā un mīlestībā darām mazas lietas Viņa godam. Cilvēki var arī to nepamanīt, bet Dievs redz visu.

Mazas iespējas paveras ik dienas, bet lielas iespējas – reti. Lietu nozīmīgumu atklāj tas, cik ilgu laiku tām velti. Vērojot, kā cilvēks

izmanto savu laiku, var uzzināt, kādas ir šī cilvēka prioritātes. Laiks ir visvērtīgākā dāvana. “Tad nu, kamēr ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.” (Gal. 6:10)

Jo vairāk tu piekiesies Dievam, jo vairāk rūpēsies par to, par ko rūpējas Dievs, un bēdāsies par to, kas apbēdina Viņu. Lai būtu Dieva draugs, tev ir jārūpējas par līdzcilvēkiem, kuru dēļ Jēzus ir miris pie krusta. Dieva draugi stāsta saviem draugiem par Dievu. Mums ir jāalkst pēc draudzības ar Dievu vairāk par visu citu. Mums jāalkst pēc draudzības, kas ir piepildīta ar nesavtīgu mīlestību, atklātību, praktisku kalpošanu un dziļām sarunām. Patiesai sadraudzības veidošanai ir nepieciešams gan Dieva spēks, gan mūsu pūles.

Patiesība ir tāda, ka tu esi Dievam tik tuvu, cik tuvu pats vēlies būt.

Cieša draudzība ir apzināta izvēle, tā nav nejaušība. Tai ir jāvelta laiks, un ir jābūt patiesai vēlmei to stiprināt, uzturēt, lai tā ir piedzīvojumu un uzticēšanās pilna.

Iespējams, ka esi tādas attiecības jau iepriekš kopā ar Dievu piedzīvojis, bet nu tā ir kļuvušas vēsas, ar retām sarunām. Iespējams, tāpēc tavā dzīvē iezogas sāpes, kas ir kā Dieva skaļrunis. Tā ir metode, kā pamodināt mūs no nāvējošā miega. Tas nav sods, bet mīlestības pilns aicinājums atgriezties un atjaunot attiecības. Jeremijas 29:13, 14 ir teikts: “Kad jūs Mani meklēsīt, jūs Mani atradīsīt. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsīt, Es būšu būšu atrodams...”

Attiecības ar Dievu pastāvēs mūžīgi, ja vien tu rūpēsies par draudzību.

Spēks

jaunai dienai

2025

Izdevniecības
"Patmos"
kalendārs
2025

10. nodaļa

SINEPJU
GRAUDIŅŠ

Pagājušajā reizē Lauztās Gaismas ciemā notika kaut kas ļoti satraucošs. Gribēdams iznīcināt Dieva mācību, vārdotājs Kūnings izšķīrās par baisu soli – viņš vēlējās nonāvēt virsaiša dēlu Džavabu un tādēļ izraisīja milzu ugunsgrēku. Taču Dievs jau iepriekš to zināja un bija par visu parūpējies. Liesmas ir apdzēstas, neviens nav cietis, bet ciema ļaužu sirdi un arī Saksē sirdi maz pamazām kaut kas sāk mainīties...

Nākamajās dienās pēc ugunsgrēka Lauztās Gaismas ciema iedzīvotāji strādāja visi kopā, lai uzbūvētu virsaitim jaunu māju. Tas nebija ilgs darbs, jo dusunu māju var uzcelt dažu dienu laikā, ja vien ir pieejami nepieciešamie materiāli. To ceļ uz pamatiem, kas veidoti no stabiem, savukārt šos stabus vīri pagatavo no džungļos nocirstiem kokiem. Tad tiek uzlikta sienas no kadžangas sloksnēm un pāri pārklāts niedru jumts. Materiāli ir ļoti viegli, un ar tiem nav grūti strādāt. Tie ciema iedzīvotāji, kas žāvēja bambusus, atnesa tos grīdas darināšanai. Tie, kam bija citi krājumi, piegādāja nepieciešamo, un darbs ātri virzījās uz priekšu.

Kūnings kopš ugunsgrēka nebija nedz atgriezies ciemā, nedz arī redzēts kur citur. Viņa māja bija pamesta vaļā, amuleti mētājās uz grīdas, bet pats vārdotājs bija nozudis.

“Nedomāju, ka viņš atgriezīsies,” teica virsaitis. “Izskatās, ka jaunā burvestība ir stiprāka par viņu. Un, kad viņš saprata, ka Sobats ir redzējis viņa negantības...”

Te ierunājās Pakū: “Es gan domāju, ka viņš atgriezīsies. Visticamāk viņš kādā tumšā naktī iezagsies savā namā, lai savāktu amuletus. Jūs jau zināt, cik augstu viņš tos vērtē!”

Kad jaunā māja bija pabeigta, Džavabs sāka maz pamazām lietot

sadzijušo kāju. Septītās nedēļas beigās ieradās Radžins un noņēma šinu. Tad viņš parādīja Džavabam, kā vingrināt kāju, un izgatavoja kruķi, uz kā balstīties, kamēr kāja būs pietiekami stipra, lai staigātu.

Saksē nu bija pilnībā atkopies no briesmīgā negadījuma ar indīgajiem kāpuriem un varēja palīdzēt pie virsaiša jaunās mājas būvēšanas. Zēns jutās brīvs un laimīgs, viņš cerēja, ka Kūnings nekad neatgriezīsies.

Nu galvenais sarunu temats ciemā bija drīzās kristības. Jau pēc dažām dienām mazā Vīvī varēs runāt un dzirdēt tieši tāpat kā citi bērni.

Ciema ļaudis cits citam jautāja: “Vai tu domā, ka tas piepildīsies?”

“Mēs aiziesim uz turieni, un tad jau redzēs,” bija ierastā atbilde.

Kāds vēl teica: “Ja debesu Dievs var izdziedēt šo meiteni pēc tam, kad viņa ir bijusi kurla un mēma šos sešus gadus, tad Viņš spēj palīdzēt it visā ikvienam no mums!”

“Debesu Dievs var darīt jebko to labā, kas viņam pilnībā uzticas,” viņiem teica Džavabs.

Tad Saksē atcerējās par sinepju sēkliņām. Nu viņš beidzot varēja aiziet pārlūkot vietu, kur bija šīs sēkliņas iesējis. Tā varēs labāk saprast, ko domāja Radžins, stāstīdams par sinepju sēkliņām. Kopš atlabšanas Saksē vēl nebija gājis uz dārzu.

Pie muguras piesprādzējis tukšu

somu, zēns paskaidroja tēvam, ka dosies palūkot, vai nav jānovāc kādi dārzeni vai augļi. Tad viņš aizsteidzās pa šauro taku, kas veda uz dārzu.

Ejot pa taku, Saksē domāja par Dievu. Nu viņš par Dievu domāja visu laiku. Protams, citas domas laiku pa laikam pārņēma viņa prātu un atstāja Dievu tālāk, bet galu galā doma par Dievu vienmēr atgriezās, un zēna ilgas iepazīt Dievu kļuva arvien stiprākas. Tas bija kā liekt jaunu koku, lai no tā lapotnes novāktu lapas, – koku varēja noliekt, bet, tikko to atlaida, tas uzreiz atliecās atpakaļ taisni – ar lapotni pret debesīm. Tieši tāpat notika ar Saksē sirdi – tā varēja svārstīties pa labi vai pa kreisi, bet galu galā vienmēr atgriezās savā sākotnējā vietā – pavērsta pret Dievu.

Saksē sasniedza džungļu klajumu un ieraudzīja, cik strauji lietainajā laikā saaugušas nezāles un izveidojusies biežņa. Viņš lauzās tai cauri uz vietu, kur viņi bija iesējuši mazās, oranžās sēkliņas. Nu tur slējās augi – tie bija zaļi un gari, to lapas bija saules gaismā izstiepušās, un to kāti bija resnāki par Saksē pirkstu. Un tas viss no sīkas sēkliņas!

Arī Dieva Vārds bija audzis – gan Džavaba sirdī, gan vecā virsaiša un viņa sievas sirdī, varbūt pat Pakū sirdī. Bet kā ar pašu Saksē?

Zēns stāvēja un izlīdzināja krāšņo augu lapas. Nu tās bija ēdamas. Vai viņš varētu tās paņemt ēšanai? Neviens tāpat tās šeit neredzēja.

Tomēr tās noraut likās kā apgānīšana. Tās jāredz Džavabam un tēvam! Ļoti uzmanīgi zēns izraka divus augus, ietina to saknes mitrās lapās un ielika somā. Augi bija tik lieli, ka spraucās ārā no somas. Tiem pa vidu somā bija arī gurķi un ķirbji, bet neko citu Saksē tur nelika, jo negribēja, lai sinepju augi tiktu saspiesti.

Viņš devās aplūkot arī koku, no kura bija šļūcis un savainojies indīgo kukaiņu dēļ. Likās, ka tas noticis ļoti sen. Tik daudz kas bija mainījies kopš tās dienas! Dievs bija izglābis viņa dzīvību. Dievs... Kas bija Dievs? Atkal un atkal šis jautājums nodarbināja zēna prātu. Nu viņš bija gatavs atbildēt: "Dievs ir mans Tēvs, Viņš mani mīl, un es Viņam uzticos."

Saksē sirdi piepildīja sinepju graudiņš, un viņš devās atpakaļ uz vietu, kur auga lielie augi. Tas nebija tālu. Tur viņš notupās ceļos un, pacēlis rokas pret debesīm, pacilātu sirdi pirmo reizi lūdza Dievu.

Kad zēns atgriezās ciemā, viņš vispirms devās uz virsaiša jauno namu. Džavabs sēdēja atvērtajās durvīs un vingrināja stīvo kāju, šūpodams to uz priekšu un atpakaļ, kā to bija mācījis Radžins.

"Sinepju graudiņš ir izaudzis," teica Saksē un nolika zemē somu. Tad viņš uzmanīgi izcēla vienu no sinepju augiem un ielika to Džavabam rokās.

"Tu gribi teikt, ka no mazajām sinepju sēkliņām, kuras atnesa Sobats, izauga kas tik liels?"

"Jā, Radžins viņam iedeva šīs sēklas. Mēs tās iestādījām, un nu tās izskatās šādi. Vai nu tu saproti, kāpēc Dieva Vārds ir kā sinepju graudiņš?"

Augi izskatījās nevainojami, tie nebija pat savītuši, jo Saksē bija to saknes ietinis mitrajās lapās.

"Tie ir brīnišķīgi!" izsaucās virsaiša dēls, ar roku maigi pieskaroties zaļajām lapām. Tad viņš uzlūkoja Saksē. "Mans draugs, kas ar tevi ir noticis? Tava seja staro!"

"Šodien pie sinepju augiem es pirmo reizi lūdzu Dievu. Nu es Viņam pilnībā uzticos, mīlestība manā sirdī nu ir veltīta Viņam."

"Tad tu kristiesies reizē ar mani?"

"Ja Radžins domās, ka tas man ir piemērots laiks, tad – jā, es kristīšos kopā ar tevi, onkuli Sobatu, tanti Garu un pārējiem." Tad Saksē pacēla somu un devās tālāk, lai parādītu otru augu savam tēvam.

Līdz kristībām bija atlikušas tikai dažas dienas, un abos ciemos valdīja priecīgs satraukums. Nekas tāds vēl šajos kalnos nebija noticis. Visvairāk cilvēki runāja par Dieva ziņnesi, kas Sobatam bija apsolijs – mazā Vivī sāks runāt un dzirdēt dienā, kad Sobatu kristīs.

Iepriekšējā rītā pirms svarīgās dienas ciemā ieradās Radžins un onkulis Sobats. Skolotājs teica: "Mēs esam ieradušies, lai nonestu Džavabu uz Dziedošā Ūdens ciemu. Viņš pārnākšos manā mājā, un tu, Saksē, vari doties mums līdzi."

Onkulis Sobats savam brāļadēlam sacīja: "Tu paliksi pie manis."

Lauztās Gaismas iedzīvotāji drūzmējās ap mazo grupu, kad tie sāka doties lejā pa kalnu. Ceļiniekiem viņi teica: "Rīt mēs visi atnāksim, mēs gribam redzēt, ko darīs debesu Dievs!"

Nest Džavabu lejup pa stāvo taku bija ļoti grūti. Viņš pats varēja pāiet vien lēzenākajos takas posmos, bet tādu uz takas nebija daudz. Rāpties pa nelīdzienajiem akmeņiem Džavabam izrādījās par grūtu, tāpēc abi vīri uz maiņām nesa viņu uz muguras. Kad gājēji bija sasnieguši Dziedošā Ūdens ciemu, visi jutās ļoti noguruši."

Iedams uz ezeru nomazgāties, Saksē satika daudzus ciema iedzīvotājus. Viņi visi bija klusa prieka pilni, un no viņu sarunām Saksē saprata, ka ikviens gaida, ka rīt notiks kas brīnišķīgs.

Pienākot vakaram, visi sapulcējās Radžina namā un dziedāja tik maigās un jaukās balsīs, ka Saksē bija priecīgs par vakara krēslu un tumsu stūrī, kurā bija apsēdies, jo pār viņa vaigiem ritēja lielas prieka asaras. Tad Radžins viņus mācīja, izmantojot Dieva Grāmatu. Visbeidzot viņš nošķīra tos, kas nākamajā dienā grasījās kristīties, un lūdza viņus aizkavēties pēc tam, kad pārējie devās prom, jo vēlējās ar tiem parunāt. Saksē viņiem pievienojās, un Radžins viņu uzlūkoja.

"Vai tu vēlies kristīties?" skolotājs jautāja, rāmi vērodams zēnu.

"Pārbaudi manu sirdi un izlem, vai esmu tam gatavs," ar augošu drosmi atbildēja zēns.

Kopā ar viņu istabā bija vēl septiņpadsmit cilvēku, un viņš zināja, ka rīt pievienosies vēl divi – Lauztās Gaismas ciema virsaitis un viņa sieva.

Radžins viņiem uzdeva daudz jautājumu par mācību Dieva Grāmatā, jautāja par viņu uzvedību mājās. Vai viņi dusmojas un strīdas, tenko vai skarbi runā ar saviem mīļajiem? Viņš jautāja par lūgšanu, vai viņi zina, kā runāt ar Dievu. Vai viņi uzticas Dieva Dēlam Jēzum, kurš nomira, lai viņus glābtu?

Kad skolotājs bija beidzis ar visiem runāt, viņš tos atlaida mājās, bet Saksē satvēra pie rokas un lūdza viņu vēl mazliet uzkavēties. Kad visi, izņemot Džavabu, kurš tur grasījās nakšņot, bija devušies prom, Radžins ar roku norādīja, lai zēns apsēžas viņam blakus uz paklāja.

"Pastāsti man ko vairāk," viņš iesāka. "Līdz šim vakaram nezināju, ka tu rīt vēlies tikt kristīts kopā ar pārējiem. Kāpēc tu to vēlies darīt? Vai tas ir pēkšņs lēmums?"

Tad Saksē pastāstīja Radžinam visu – par to, kā bija ienīdis jauno mācību un tai pretojies, kā bija cīnījies pret debesu Dievu un pametis Dziedošā Ūdens ciemu, lai vairs par Dievu neko nedzirdētu. Viņš pastāstīja par notikumiem ceļā uz Lauztās Gaismas ciemu, kad Dievs bija atbildējis viņa domām, pastāstīja par draudzību ar Kūningu un nāvīgo noslēpumu, kuru vārdotājs bija viņam uzticējis un kuru viņš bija turējis noslēpumā līdz pat naktij, kad no saindētajiem kāpuriem bija nomocījies tuvu nāvei. Viņš pastāstīja, kā onkulis Sobats bija atnesis sinepju sēklas un kā vakar zaļo liecinieku vidū viņš bija skaļi lūdzis.

"Redzi," Saksē nobeidza savu stāstu, "sinepju graudiņš bija iesakņojies manā sirdī, un nu tas ir izaudzis un mani piepildījis. Es piederu Dievam, es ar Viņu sarunājos, un Viņš man atbild."

Kad Radžins satvēra Saksē roku, viņa acis bija miklas.

"Tu esi gatavs," skolotājs teica.

"Dievs tevi tam ir sagatavojis, un rīt tu varēsi doties ezerā kopā ar mums."

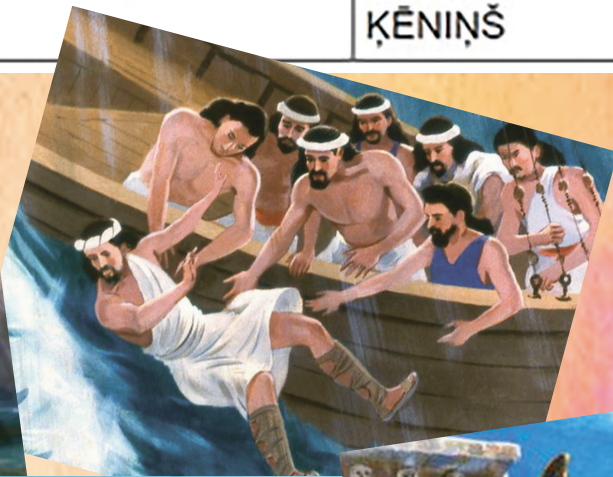

UZDEVUMS

Izlasi Bibēlē Jonas grāmatu! Atrodi burtu jūklī vārdus, kas saistīti ar pravieti Jonu!

Vārdu saraksts

APŽĒLOJĀS
CILVĒKI
DIEVS
DUSMĪGS
GAVĒJA
IZSPĻĀVA
JONĀ
KUČIS
MAISOS
NEPAKLAUSĪJA
NINIVE
NOŽĒLOJA
PELNOS
SLUDINĀJA
TARŠIŠA
TRĪS
VĒTRA
ZIVS
ĶĒNIŅŠ

Izdevniecības
"Patmos"
jaunums!

Apustulu darbi

Elena Vaita